

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Amruševa 2/II.

Poslovni broj: 21. P-34/20-35

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Ivani Manestar, u pravnoj stvari tužitelja IDEA DEVET d.o.o., II. Maksimirsko naselje 11, OIB: 40493425937, kojeg zastupa Jaka Ćurić, odvjetnica u Zagrebu, Pavla Hatza 23, protiv tuženika CROATIA osiguranje d.d., Zagreb, Vatroslava Jagića 33, OIB: 26187994862, kojeg zastupa Šime Savić, odvjetnik u Zagrebu, Ilica 191C i Zoran Vukić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Vukić i partneri d.o.o., Rijeka, Nikole Tesle 9/V.-VI., radi naknade štete, nakon javne glavne rasprave održane u prisutnosti punomoćnice tužitelja, zastupnika po zakonu tužitelja Nikše Sršena i punomoćnika tuženika, dana 21. prosinca 2020.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva, prema podnesku tužitelja od 22. listopada 2020., s zahtjeva za isplatu iznosa od 60.000.000,00 kn s zateznim kamatama od 16. studenog 2011. do isplate, na isplatu iznosa od 607.937.400,91 kn s zateznim kamatama na pojedinačne iznose navedene u stavku I. izreke predmetne presude.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 607.937.400,91 kn s zateznim kamatama na iznos od:

- 18.781.490,90 kn od 1. siječnja 2010. do isplate,
- 5.542.000,00 kn od 1. siječnja 2010. do isplate,
- 20.666.000,00 kn od 1. siječnja 2011. do isplate,
- 26.141.000,00 kn od 1. siječnja 2012. do isplate,
- 48.038.000,00 kn od 1. siječnja 2013. do isplate,
- 56.235.000,00 kn od 1. siječnja 2014. do isplate,
- 61.740.000,00 kn od 1. siječnja 2015. do isplate,
- 61.740.000,00 kn od 1. siječnja 2016. do isplate,
- 61.740.000,00 kn od 1. siječnja 2017. do isplate,

- 61.740.000,00 kn od 1. siječnja 2018. do isplate,
 - 61.740.000,00 kn od 1. siječnja 2019. do isplate,
 - 61.740.000,00 kn od 1. siječnja 2020. do isplate,
 - 61.740.000,00 kn od 1. siječnja 2021. do isplate,
- i za naknadu troškova parničnog postupka, kao neosnovan.

II. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 2.077.875,00 kn, u roku od 8 dana.

III. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka u daljnjem iznosu od 3.058.125,00 kn, kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom sklopio 13. listopada 2008. Ugovor o poslovnoj suradnji, a 23. siječnja 2009. i Aneks istomu, da je on ispunio sve svoje ugovorne obveze, ali da je tuženik povrijedio odredbu čl. 4. st. 4. i čl. 5. st. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji odnosno da nije poduzeo sve radnje potrebne radi ostvarenja cilja tog ugovora, iako ga je održavao u zabludi da će iste ispuniti, a da je u konačnici tuženik taj koji je dopisom od 28. listopada 2011. raskinuo ugovor. Budući da je Ugovor o poslovnoj suradnji bio sklopljen na određeno vrijeme, do 30. rujna 2012., to da je tužitelj prema redovnom tijeku stvari mogao u tom razdoblju očekivati ostvarenje imovinske koristi u vrijednosti od 60.000.000,00 kn, a da je tuženik to spriječio neopravdanim jednostranim raskidom ugovora. Stoga podnosi tužbeni zahtjev radi naknade štete u vidu izmakle koristi u iznosu od 60.000.000,00 kn s zateznim kamatama od 16. studenog 2011. do isplate.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je on ispunio sve svoje obveze iz Ugovora o poslovnoj suradnji, prije svega obvezu isplate novčanih sredstava u iznosu od 1.830.000,00 kn, a da tužitelj nije ispunio niti jednu od svojih obveza iz čl. 3. Ugovora o poslovnoj suradnji (realizacija projekta EMC kartica do 1. siječnja 2009. na način da potrošači mogu koristiti EMC kartice, osiguranje od nezgode svih fizičkih osoba korisnika EMC kartice, osiguranje od požara svih pravnih osoba korisnika EMC kartice ...), što da je trebao učiniti najkasnije do 15. listopada 2009., a kako nije, to da je dužan vratiti mu uplaćena sredstva zbog čega je tuženik protiv tužitelja podnio i tužbu, povodom koje je kod ovog suda osnovan predmet P-427/12. Dakle, osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva.

U daljnjem tijeku postupka tužitelj tvrdi da je u cijelosti realizirao projekt EMC kartica i prije 15. listopada 2009. s obzirom da je izradio EMC karticu i otprilike 70.000,00 pristupnica, izvršio niz pregovora s poslovnim subjektima radi suradnje na EMC projektu, uključujući i s INA d.d., Konzum d.d., Croatia Airlines d.d., Hrvatskom udrugom radničkih sindikata, dogovorio suradnju s Ministarstvom turizma, sklopio ugovore o poslovnoj suradnji s partnerima Iskon internet d.d., ZOO City d.o.o., Fabula de forma d.o.o., Visokom poslovnom školom Libertas, obrtnikom Karlom Tomislavom, vlasnikom obrta Gajeta, uložio znatna sredstva u marketing projekta, u svrhu čega je postao i sponzor Rukometnog kluba Split te Međunarodnog atletskog mitinga koji je održan 2009., kupio uredsku opremu, zakupio poslovni prostor, zaposlio određeni broj ljudi te doveo projekt do operativne primjene, što da dokazuju i ponuda PrinC d.o.o. od 27. siječnja 2009. iz koje da proizlazi da je tužitelj bio spreman za tiskanje dovoljnog broja EMC kartica, dostavljeni opis operativnog poslovanja između stranaka, dostavljeni dokumenti čiji su obrasci sastavljeni radi funkcioniranja

cjelokupnog sustava EMC kartica, preslika izvornika slipa EMC kartice s POS uređaja, iz čega da proizlazi da je kartica bila testirana i spremna za uporabu te ponuda Bull d.o.o. radi isporuke i implementacije POS okruženja na prodajnim mjestima s preslikom software rješenja EMC kartice. Ističe da je tuženik taj koji je spriječio realizaciju projekta EMC kartica. Prije svega na način da ga je onemogućio da mu uplati premije osiguranja, iako ga je tužitelj obavijestio da je pribavio 20 korisnika fizičkih osoba koje je trebao osigurati od nezgode i 8 korisnika pravnih osoba koje je trebalo osigurati od požara, jer mu tuženik nije nikada, unatoč njegovom zahtjevu od 7. listopada 2009., dostavio ponudu za premije osiguranja s naznakom opisa plaćanja, osnove, poziva na broj i slično. S obzirom na takvo postupanje tuženika tužitelj smatra da niti nije mogao individualizirati EMC kartice, na način da na njima otisne imena i prezimena korisnika, brojeve i rokove valjanosti, jer bi se time izložio građanskoj i kaznenoj odgovornosti. Ovo stoga, što je tužitelj prije individualizacije EMC kartice i dostave iste samom korisniku, svakog korisnika EMC kartice bio dužan osigurati kod tuženika, a kako mu tuženik nije dostavio potrebne podatke za uplatu premije, to iste nije mogao osigurati, a kada bi korisnicima dostavio EMC kartice, time bi ih doveo u zabludu da su isti osigurani od posljedica nezgode, odnosno požara, što isti u stvarnosti ne bi bili. Osim toga, tuženik da je spriječio realizaciju projekta i odbijanjem daljnjeg financiranja, s obzirom da se je tužitelj s tadašnjim članom uprave tuženika Damirom Mihanovićem usmeno dogovorio da će tuženik u projekt uložiti ukupno 3.000.000,00 kn uvećano za PDV, a tuženik mu je isplatio samo 1.500.000,00 kn uvećano za PDV (1.830.000,00 kn). Tuženik da je spriječio realizaciju projekta i time što ga je od listopada 2009., kada ga je obavijestio o navodnom neispunjavanju ugovornih obveza, nakon čega se je tužitelj obratio Vladi Republike Hrvatske, Vlada tuženiku, a tuženik tužitelju na način da je ponovno izrazio spremnost za suradnju, do rujna 2010., kada je bez objašnjenja odustao od cijelog projekta, iako je tužitelj prihvatio sve tuženikove uvjete čak i mogućnost financiranja putem zajma, koji bi bio osiguran nekretninama u vlasništvu tužitelja, održavao u zabludi da će nastaviti financiranje EMC projekta, čime svime da je povrijedio odredbe čl. 5. st. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji, jer nije uložio sve raspoložive napore i sredstva radi realizacije projekta.

Tuženik je smatrao da je tužitelj sukladno odredbi čl. 3. Ugovora o poslovnoj suradnji do 15. listopada 2009. trebao pronaći 900 000 korisnika fizičkih osoba i 3000 korisnika pravnih osoba, iste osigurati kod tuženika i za svakog korisnika EMC kartice uplatiti tuženiku premiju osiguranja, a što da tužitelj nije učinio, iako je mogao već prema podacima u samom Ugovoru o poslovnoj suradnji, bez dodatne specifikacije od strane tuženika.

Tužitelj smatra da je do 15. listopada 2009. bio isključivo dužan realizirati EMC projekt, ali da je određeni broj korisnika trebao pronaći do kraja trajanja ugovora, dakle, do 30. rujna 2012.

Tuženik tvrdi da je tužitelj uplaćena mu sredstva trošio nenamjenski pa da je i na taj način povrijedio odredbe Ugovora o poslovnoj suradnji.

Tužitelj ističe da tuženik nije ispunio niti ugovorne obveze iz odredbe čl. 4. st. 2., 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji. Dostavio je izjavu bivšeg zaposlenika tuženika, direktora Filijale Zagreb, Berislava Brkića, iz koje da proizlazi da tužitelj nije mogao ugovarati osiguranja se korisnicima EMC kartice isključivo temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji, jer isti ne sadrži dovoljno detaljne odredbe, jer nisu bili sastavljeni opći i posebni uvjeti osiguranja i slično te se poziva na odredbu čl. 89. Zakona o osiguranju (Narodne novine, broj: 151/2005., 87/2008., 82/2009., 54/2013., 94/2014., dalje u tekstu: Zakon o osiguranju) koja govori o dužnostima osiguratelja prema ugovaratelju osiguranja prije sklapanja samog

ugovora o osiguranju, a koji se svode na obavještanje o općim uvjetima osiguranja, pravu koje vrijedi za ugovor o osiguranju, pravilima i uvjetima za odstupanje od ugovora, visini premije osiguranja, načinu njena plaćanja, visini doprinosa, poreza i drugih troškova koji se obračunavaju pored premije osiguranja i ukupnom iznosu plaćanja. S obzirom da tuženik nije dostavio tužitelju ništa od navedenih isprava i podataka, to da je jasno da tužitelj nije mogao osigurati niti jednog korisnika EMC kartice, a time niti uplatiti tuženiku premije osiguranja.

Presudom od 23. veljače 2018. ovaj sud je odbio tužbeni zahtjev koji je tada glasilo na isplatu iznosa od 60.000.000,00 kn s zateznim kamatama od 16. studenog 2011. do isplate, po osnovi naknade štete u vidu izmakle koristi zbog povrede Ugovora o poslovnoj suradnji, u bitnome, navodeći:

- da je prema odredbi čl. 3. t. 4. Ugovora o poslovnoj suradnji tužitelj bio dužan pronaći i osigurati oko 3000 pravnih osoba korisnika EMC kartice unutar godine dana od početka projekta, a ako se kao dan početka projekta uzima krajnji datum do kojeg je projekt trebao biti realiziran, 15. listopada 2009., to da je navedeni broj korisnika pravnih osoba trebao biti pronađen i osiguran do 15. listopada 2010.,

- da je prema odredbi čl. 3. t. 3. Ugovora o poslovnoj suradnji tužitelj bio dužan pronaći i osigurati oko 900 000 korisnika EMC kartice fizičkih osoba, a kako nije naveden nikakav rok za ispunjenje te obveze, to da je tužitelj trebao istu ispuniti do kraja važenja ugovora, 30. rujna 2012.,

- da su se obveze tuženika, prema odredbi čl. 4. Ugovora o poslovnoj suradnji, sastojale u sljedećem: u roku od 7 dana od stupanja na snagu tog ugovora uplatiti tužitelju iznos od 1.000.000,00 kn radi početka realizacije projekta (točka 1.), omogućiti prodaju EMC kartice kroz filijale odnosno svoja prodajna mjesta (točka 2.), omogućiti korisnicima EMC kartice da kod njega zamijene kumulirana sredstva na EMC kartici za njegove proizvode i/ili usluge (točka 3.) i poduzimati sve potrebne radnje radi ostvarenja cilja tog ugovora (točka 4.),

- da je obveza tuženika prema odredbi čl. 2. st. 1. Aneksa Ugovoru o poslovnoj suradnji bila uplatiti tužitelju iznos od 500.000,00 kn u roku od 15 dana od primitka računa tužitelja,

- da je tuženik izvršio svoju obvezu iz čl. 4. t. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji i čl. 2. st. 1. Aneksa istomu i uplatio tužitelju ukupno 1.500.000,00 kn uvećano za PDV, dakle, ukupno 1.830.000,00 kn,

- da su preostale obveze tuženika ovisile o prethodnom ispunjenju obveza tužitelja, jer da tuženik nije mogao omogućiti prodaju EMC kartice na svojim prodajnim mjestima niti omogućiti korisnicima EMC kartice da zamijene kumulirana sredstva na EMC kartici za njegove proizvode i/ili usluge, ako tužitelj nije prethodno pronašao poslovne partnere na čijim su se prodajnim mjestima EMC kartice mogle koristiti, ako nije pronašao relevantan broj korisnika EMC kartice, ako nije izradio EMC kartice i omogućio njihovo korištenje na prodajnim mjestima putem POS terminala, centralnih računala te perifernih računala i opreme,

- da je utvrđeno kako tužitelj nije izvršio te svoje ugovorne obveze, koje se podrazumijevaju pod obvezom realizacije projekta, najkasnije do 15. listopada 2009., dakle, da nije omogućio korištenje EMC kartica na za to predviđenim lokacijama, u svrhu čega je prethodno trebao pronaći lokacije na kojima će se iste koristiti, dakle, sklopiti ugovore s partnerima, trgovačkim društvima, pružateljima usluga i/ili prodavateljima robe, koji su pristali da se na njihovim prodajnim mjestima koriste EMC kartice i time skupljaju bodovi koji će omogućavati korisnicima EMC kartica ostvarivanje popusta i drugih pogodnosti na njihove usluge/proizvode te osigurati faktično korištenje i funkcioniranje sustava EMC kartica, što je podrazumijevalo nabavku informatičko računalne opreme, niti je unutar jedne

godine od početka projekta, do 15. listopada 2010., pronašao oko 3000 pravnih osoba korisnika EMC kartice,

- ovo stoga što je tužitelj dostavio sudu samo sedam ugovora o poslovnoj suradnji s poslovnim subjektima na čijim su se prodajnim mjestima trebale koristiti potrošačke EMC kartice i na taj način skupljati bodovi koji bi korisnicima EMC kartica omogućavali da iste zamijene za popust ili neke druge pogodnosti prilikom kupnje robe ili korištenja usluga kod bilo kojeg od tih poslovnih subjekata (radi se o ugovorima koji su sklapani u razdoblju od 22. prosinca 2008. do 30. travnja 2009. s Vjekoslavom Vlašićem, vlasnikom ugostiteljskog obrta Gajeta, ZOO City d.o.o., Iskon Internet d.d., Tomislavom Noršićem, vlasnikom obrta za proizvodnju i preradu mesa, trgovinu i ugostiteljstvo Karlo-Tomislav, Visokom poslovnom školom Libertas, Fabula de forma d.o.o. i Centrom za građevinarstvo d.o.o.) te je

- u svrhu dokazivanja da je na prodajnim mjestima bilo u tehničkom smislu sve spremno za funkcioniranje sustava EMC kartica dostavio isključivo ponudu društva Bull d.o.o. koja se odnosi na EFT POS terminal I5100, GPRS modul, antenu, terminalsku aplikaciju za Ingenico I5100, TMS, EFT-POS Gateway, prilagodbu terminalske aplikacije prema funkcionalnoj specifikaciji korisnika i instalaciju prvih 300 komada na području Zagreba, koja glasi na iznos od 153.750,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju Zagrebačke banke d.d., dakle, na iznos od preko 1.100.000,00 kn, bez da je dokazao da je tu ponudu prihvatio, da je navedeni iznos platio ponuditelju i da je navedenu opremu instalirao, štoviše, iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka Ljiljane Bušić i tužiteljevog programa nabavke informatičko računalne opreme u 2009. proizlazilo je da nije, s obzirom da je prema nalazu financijske vještakinje proizlazilo da je tužitelj na informatičko računalnu opremu potrošio maksimalno 184.975,27 kn, dok je iz tužiteljevog programa nabavke informatičko računalne opreme proizlazilo da čitav sustav ne može funkcionirati bez barem jednog centralnog računala na kojem će se bilježiti svaka transakcija koja je učinjena na svakom od POS terminala, pri čemu samo jedno takvo računalo košta 1.600.000,00 kn,

- s druge strane, da tuženik nije dokazao da je tužitelj nenamjenski trošio uplaćena mu novčana sredstva pa iz tog razloga nije mogao jednostrano raskinuti Ugovor o poslovnoj suradnji te je utvrđeno,

- da tužitelj nije mogao ispuniti svoju obvezu iz čl. 3. t. 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji u vidu osiguranja fizičkih osoba korisnika EMC kartice od nesretnog slučaja i pravnih osoba korisnika od požara, jer mu tuženik nije dostavio adekvatne podatke za uplatu premije osiguranja, a sam Ugovor o poslovnoj suradnji ne sadrži u tom pogledu dostatne podatke, uz napomenu

- da se premija osiguranja plaća u trenutku ili nakon sklapanja ugovora o osiguranju, a Ugovor o poslovnoj suradnji ne sadrži elemente temeljem kojih bi se moglo zaključiti da isti istodobno predstavlja i ugovor o osiguranju, što znači da je tužitelj kao ugovaratelj osiguranja trebao naknadno s tuženikom kao osigurateljem sklopiti bilo pojedinačne ugovore bilo kolektivni ugovor o osiguranju svih korisnika EMC kartice koji su fizičke osobe i to od posljedica nesretnog slučaja te ugovor o osiguranju imovine svih korisnika koji su pravne osobe od posljedica požara,

- da je odredbom čl. 89. st. 1. Zakona o osiguranju određeno o kojim podacima je društvo za osiguranje dužno obavijestiti ugovaratelja osiguranja prije samog sklapanja ugovora o osiguranju i to pisanim putem, od kojih podataka da je tuženik tužitelju dao samo onaj o iznosu godišnje premije osiguranja po osiguraniku, a ostale nije, što ponovno govori u prilog tome da tuženik nije s tužiteljem sklopio odgovarajuće ugovore o osiguranju,

- međutim, da korisnici EMC kartice, potencijalni osiguranici tuženika, nisu niti mogli postojati ako nisu postojali tehnički uvjeti za korištenje (provlačenje) EMC kartica na prodajnim mjestima tuženika i ostalih poslovnih subjekata s kojima je tužitelj sklopio ugovore o poslovnoj suradnji, a prethodno je utvrđeno da ti uvjeti nisu postojali i to krivnjom tužitelja,

- da su tužitelju trebala dodatna financijska sredstva kako bi realizirao EMC projekt, a tuženik se nije obvezao ista mu uplatiti, stoga je utvrđeno da

- tužitelj do 15. listopada 2009. nije uspio realizirati EMC projekt pa je tuženik od njega zahtijevao, dopisom od 3. prosinca 2010., da mu vrati uložena sredstva, uz obrazloženje da nije realizirao EMC projekt do 15. listopada 2009. te se pozvao na odredbu čl. 3. t. 11. Ugovora o poslovnoj suradnji,

- da tužitelj nije vratio tuženiku uplaćena mu sredstva, slijedom čega je tuženikov odvjetnik, Šime Savić, poslao tužitelju dopis od 28. listopada 2011., kojeg je tužitelj primio 2. studenog 2011., a kojim poziva tužitelja da ispunji sve svoje ugovorne obveze najkasnije do 15. studenog 2011. u protivno da se predmetni ugovor o poslovnoj suradnji ima smatrati u cijelosti raskinutim te u tom slučaju poziva tužitelja da mu vrati uplaćenih 1.830.000,00 kn s zateznim kamatama,

- da tužitelj nije ispunio svoje ugovorne obveze (realizacije EMC projekta) niti u naknadno ostavljenom roku pa je Ugovor o poslovnoj suradnji jednostrano raskinut krivnjom tužitelja s danom 16. studeni 2011., sve sukladno odredbi čl. 362. u vezi čl. 361. st. 1. ZOO-a, a kako su

- a kako su raskidom ugovora obje strane oslobođene svojih obveza, osim obveze na naknadu štete, s time da ako je jedna strana ispunila ugovor potpuno ili djelomično, ima pravo na povrat onoga što je dala (čl. 368. st. 1. i 2. ZOO-a), pri čemu pravo na naknadu štete ima ugovorna strana koja jednostrano raskida ugovor krivnjom druge ugovorne strane, to da bi u konkretnoj situaciji pravo na naknadu štete imao tuženik koji je raskinuo Ugovor o poslovnoj suradnji, jer tužitelj nije ispunio svoje ugovorne obveze, ako mu je zbog takvog postupanja tužitelja nastala šteta, a ne tužitelj, čijom krivnjom je ugovor raskinut pa je

- tužbeni zahtjev za naknadu štete u vidu izgubljene dobiti u iznosu od 60.000.000,00 kn s zateznim kamatama u cijelosti odbijen kao neosnovan,

- a sud je odbio izvesti dokaze saslušanjem svjedoka Petra Marića, Ozrena Matijaševića, Borislava Brkića, Anite Oreč i Svemira Kalimića, jer su sve odlučne sporne činjenice bile dovoljno raspravljene i utvrđene iz već izvedenih dokaza, slijedom čega je izvođenje daljnjih dokaza bilo nepotrebno te je

- s obzirom da je utvrđeno da ne postoji pravna osnova tužbenog zahtjeva za naknadu štete, sud odbio izvesti dokaz financijskim vještačenjem, jer je isto predloženo od strane tužitelja radi utvrđenja iznosa naknade štete koji bi mu pripadao.

Povodom žalbe tužitelja Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, rješenjem Pž-3029/18-7 od 19. studenog 2019., ukida prvostupanjsku presudu i vraća predmet prvostupanjskom sudu na ponovni postupak, u bitnom, uz sljedeće obrazloženje:

- da odredbe Ugovora o poslovnoj suradnji nisu nejasne,

- da je pravilno utvrđeno da tužitelj nije ispunio svoje ugovorne obveze iz "čl. 1. t. 1. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji", jer nije do 15. listopada 2009. osigurao lokacije za korištenje kartica (trgovačka društva koja pružaju uslugu ili prodaju robu) niti informatičku i tehničku opremu za korištenje EMC kartica na prodajnim mjestima, dakle, da nije realizirao predmetni projekt, niti je do 15. listopada 2010. pronašao i osigurao 3000 korisnika pravnih osoba, uz napomenu da je u spis dostavio dvije pristupnice za fizičke osobe, ali niti jednu pristupnicu (od potrebnih 3000) za pravne osobe,

- međutim, da tužitelj tvrdi da je tuženik pridonio nastanku štete, jer je onemogućio tužitelja u izvršenju njegovih ugovornih obveza, prvenstveno time što mu nije dostavio uvjete za "sklapanje polica osiguranja", a i nije mu dopustio implementaciju projekta u svoju prodajnu mrežu, u prilog čemu da je tužitelj predložio saslušanje svjedoka Ozrena Matijaševića i Petra Marića, koje dokazne prijedloge je prvostupanjski sud odbio, navodeći kao razlog dovoljno utvrđeno činjenično stanje,

- ali kako je za "rješenje spora činjenica isključive ili podijeljene odgovornosti" za raskid Ugovora o poslovnoj suradnji i, posljedično, utuženu naknadu štete, odlučna činjenica, to da je potrebno radi utvrđenja iste izvesti navedene dokaze.

U ponovljenom prvostupanjskom postupku tuženik tvrdi da Ugovor o poslovnoj suradnji sadrži sve bitne elemente ugovora o (kolektivnom) osiguranju propisane odredbom čl. 921. ZOO-a, pri čemu da je tužitelj bio ugovaratelj osiguranja, tuženik osiguratelj, a osiguranici bi bili svi korisnici EMC kartica, a odredbom čl. 3. Ugovora o poslovnoj suradnji da je ugovorena i vrsta osiguranja te osigurani rizici (osiguranje od nesretnog slučaja za fizičke osobe i osiguranje imovine od požara za pravne osobe), kao i visina premije osiguranja. Navodi da je tuženik imao pripremljene opće uvjete osiguranja za navedene vrste osiguranja, s obzirom da sklapanje takvih ugovora o osiguranju spada u njegov predmet poslovanja. Napominje da bi tužitelju izdao police osiguranja da je tužitelj prikupio 900.000 korisnika fizičkih osoba i 3.000 pravnih osoba korisnika EMC kartice kao što se je to obvezao Ugovorom o poslovnoj suradnji.

Tuženik se je protivio navodima tužitelja da bi odredba čl. 3. st. 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji sadržajno predstavljala ugovor o (kolektivnom) osiguranju korisnika EMC kartica. Osim toga, navodi da su te odredbe u odnosu na tužitelja neprovedive, jer se istima on obvezuje da će osigurati fizičke osobe od nezgode, a pravne osobe od požara, što da je pravno nemoguće, jer da on nije osiguratelj, niti ima ovlaštenje za obavljanje poslova osiguranja, već da je osiguratelj tuženik, a da je u navedenim odredbama trebalo pisati da će tužitelj povjeriti tuženiku osiguranje navedenih osoba korisnika EMC kartice, na koji način da je i tužitelj tumačio navedenu odredbu. Protokol postupanja radi provedbe osiguranja korisnika EMC kartice da se je trebao odvijati sljedećim redoslijedom: tužitelj bi potencijalnim korisnicima EMC kartice prezentirao pogodnosti korištenja tom karticom te opće i posebne uvjete osiguranja koje je trebao sastaviti tuženik kako bi korisnici znali kod koga, od čega i od kada se mogu osigurati, potencijalni korisnici bi nakon toga ispunjavali pristupnicu tužitelja za korištenje EMC kartice s osobnim podacima, tužitelj bi unosio te podatke u svoju bazu podataka i prosljeđivao iste tuženiku radi izrade polica osiguranja, tuženik bi izradio personaliziranu policu osiguranja koju bi zajedno s predračunom slao natrag tužitelju, tužitelj bi uplatio tuženiku "svotu osiguranja" temeljem predračuna od kojeg trenutka bi korisnik EMC kartice postao osiguranik tuženika, nakon čega bi tužitelj dostavio personaliziranu EMC karticu njenom korisniku. S obzirom da tuženik nije dostavio tužitelju opće i posebne uvjete osiguranja i tablice invaliditeta, to da tužitelj nije mogao potencijalnim korisnicima prezentirati koje pogodnosti bi imali od korištenja EMC kartice, konkretno zašto je za njih povoljnije da na ovaj način budu osigurani od navedenih rizika umjesto da samostalno sklope ugovor o osiguranju s tuženikom. S druge strane, tužitelj da je ispunio sve svoje ugovorne obveze iz Ugovora o poslovnoj suradnji koje je mogao s obzirom na neispunjenje opisane ugovorne obveze od strane tuženika. Tako da je zakupio poslovni prostor od društva Reviko d.o.o. te isti opremio i zaposlio odgovarajuće ljude, da je pripremio ugovore o poslovnoj suradnji koji su trebali biti sklopljeni s poslovnim korisnicima EMC kartice, otisnuo brošure i pristupnice te izradio primjerke EMC kartica. Nadalje, da je sklopio ugovore o poslovnoj suradnji s Iskon internet d.d., ZOO city d.o.o., Hrvatskom udrugom radničkih sindikata, Visokom poslovnom školom Libertas, Fabula de forma d.o.o., Albina d.o.o., Vjekoslavom Vlašićem vlasnikom ugostiteljskog objekta Gajeta, Tomislavom Noršićem vlasnikom obrta Karlo – Tomislav, Zovko transporti d.o.o., Centar za građevinarstvo d.o.o. i Ador d.o.o., dok je dogovorio sklapanje ugovora o poslovnoj suradnji s Konzum d.d., Hrvatskom gospodarskom komorom, Kerum d.o.o., INA d.d., FINA, Turističkom zajednicom Republike Hrvatske, Petrokov d.o.o., Croatia Airlines d.d., Sindikatom policajaca, Savezom samostalnih

sindikata Hrvatske, Školska knjiga d.d., Diona d.o.o., Liburnija Riviera Hoteli d.d., Hrvatskom biskupskom konferencijom, Fondom branitelja, Hrvatskom udrugom poslodavaca, Saponia d.d., Koestlin d.d., Brodomerkur d.d. i drugima, ali je potpisivanje istih dogovorio tek po izradi osigurateljnih proizvoda od strane tuženika. U pogledu informatičke opreme da je sklopio ugovor s društvom Tech Puls d.o.o. za izradu informatičkog programa putem kojeg je sve trebalo funkcionirati (ERP centralna aplikacija), za što je avansno platio 10.000,00 kn, dok je izradu i isporuku POS uređaja dogovorio s društvom Bull d.o.o., od kojeg je naručio prvih 300 POS uređaja te je navedeno društvo razradilo software i "izradio" komunikaciju između POS uređaja i centralnog uređaja kod tužitelja, kojeg je prethodno "izradio" Tech Puls d.o.o., nakon čega je tužitelj rezervirao zakup prostora za server kod društva M SAN d.o.o. te istomu uplatio za početak 10.000,00 kn. Osim toga, da je tužitelj brojnim marketinškim aktivnostima promovirao EMC karticu.

Tuženik navodi da se pod pojmom "osigurati" u čl. 3. st. 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji misli na to da je tužitelj kao ugovaratelj osiguranja trebao platiti premiju osiguranja za osiguranike, korisnike EMC kartice, a ne da je tužitelj trebao imati ulogu osiguratelja. Nadalje, navodi da je tužitelj trebao u svojim općim uvjetima za izdavanje i korištenje EMC kartice propisati koje su pogodnosti korisnika te kartice (primjerice popusti na kupovinu, skupljanje bodova prilikom kupovine u određenim trgovinama, popusti u školama skijanja, u turističkim agencijama, osiguranje i sl.) te koliko iznosi članarina za korištenje te kartice, bez ikakvog utjecaja od strane tuženika, tako da ne može kriviti tuženika za nemogućnost informiranja korisnika o tim pogodnostima. Ističe da kod kolektivnog osiguranja, između ostalog i korisnika neke potrošačke kartice, korisnici te kartice (osiguranici) ne moraju znati niti tko je osiguratelj niti pod kojim uvjetima su osigurani, a kao primjer za to navodi pristupnicu za korištenje American Express osobne kartice, izdavatelja PBZ Card d.o.o., u kojoj se navodi da korisnik svojim potpisom daje suglasnost da bude osiguran po Ugovoru o kolektivnom osiguranju kojeg PBZ Card sklopi u korist korisnika American Express kartice, dakle, u pristupnici se ne navode nikakvi uvjeti osiguranja, a to ipak nije bila prepreka da netko postane korisnikom te kartice i da bude osiguran. Navodi, stoga, da niti tuženik nije trebao tuženiku dostaviti nikakve daljnje podatke, pored onih koji su već sadržani u čl. 3. st. 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji, da bi tužitelj prikupio ugovoreni broj korisnika EMC kartice, fizičkih i pravnih osoba, dakle, da bi istima dao na potpisivanje pristupnice za korištenje te kartice te u konačnici za iste platio tuženiku ugovorenu premiju osiguranja.

Tužitelj navodi da su odredbe Ugovora o poslovnoj suradnji, poglavito odredbe čl. 3. st. 3. i 3., nejasne i nišetne.

Tuženik je naveo da je krivnja tužitelja za raskid Ugovora o poslovnoj suradnji već pravomoćno utvrđena presudom ovog suda P-427/12 od 1. veljače 2016., u pretežitom dijelu potvrđenom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, Pž-2647/16 od 15. siječnja 2020., kojom je naloženo ovdje tužitelju isplatiti ovdje tuženiku iznos od 1.830.000,00 kn s zateznim kamatama, dakle, vratiti ovdje tuženiku novčani iznos kojeg tužitelj primio temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji, budući da je isti jednostrano raskinut od strane ovdje tuženika krivnjom ovdje tužitelja.

Prema stajalištu tuženika, radi se o pravomoćno riješenom prethodnom pitanju o kojem sud u ovoj parnici ne može ponovno odlučivati odnosno da se radi o pravomoćno presuđenoj stvari.

Tužitelj je podneskom od 22. listopada 2020. preinačio tužbeni zahtjev na način da je isti povećao, s obzirom da umjesto naknade štete u iznosu od dotadašnjih 60.000.000,00 kn s zateznim kamatama od 16. studenog 2020., potražuje naknadu štete u iznosu od 607.937.400,91 kn s zateznim kamatama na iznos od:

- 18.781.490,90 kn (obična šteta) od 1. siječnja 2010. do isplate,
- 5.542.000,00 kn (izgubljena dobit) od 1. siječnja 2010. do isplate,
- 20.666.000,00 kn (izgubljena dobit) od 1. siječnja 2011. do isplate,
- 26.141.000,00 kn (izgubljena dobit) od 1. siječnja 2012. do isplate,
- 48.038.000,00 kn (izgubljena dobit) od 1. siječnja 2013. do isplate,
- 56.235.000,00 kn (izgubljena dobit) od 1. siječnja 2014. do isplate,
- 61.740.000,00 kn (izgubljena dobit) od 1. siječnja 2015. do isplate,
- 61.740.000,00 kn (izgubljena dobit) od 1. siječnja 2016. do isplate,
- 61.740.000,00 kn (izgubljena dobit) od 1. siječnja 2017. do isplate,
- 61.740.000,00 kn (izgubljena dobit) od 1. siječnja 2018. do isplate,
- 61.740.000,00 kn (izgubljena dobit) od 1. siječnja 2019. do isplate,
- 61.740.000,00 kn (izgubljena dobit) od 1. siječnja 2020. do isplate,
- 61.740.000,00 kn (izgubljena dobit) od 1. siječnja 2021. do isplate,

po stopi koja se određuje sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a za potraživanja proizašla iz izvanugovornih odnosa.

Tuženik se je usprotivio preinaci tužbe, i to objektivnoj, jer je smatrao da je ista nesvrshodna i navodnoj subjektivnoj preinaci, s obzirom da tužitelj navodi da potražuje naknadu i one štete koja je nastala članovima njegova društva, a za što da tužitelj nema aktivnu legitimaciju. Podredno, ako sud dopusti preinaku, osporio je taj tužbeni zahtjev u suštini iz istih razloga kao i onaj prethodni te je istaknuo prigovor zastare.

Tijekom dokaznog postupka pročitani su Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 13. listopada 2008. između tužitelja i tuženika (list 4. – 9. spisa, dalje u tekstu: Ugovor o poslovnoj suradnji), Aneks Ugovoru o poslovnoj suradnji sklopljen 23. siječnja 2009. (list 10. spisa, dalje u tekstu: Aneks Ugovoru o poslovnoj suradnji), dopis tuženika od 3. listopada 2011. upućen tuženiku – opomena pred tužbu (list 11. – 12. spisa), dopis tuženika od 28. listopada 2011. upućen tužitelju (list 13. spisa), dopis tuženika od 7. rujna 2009. upućen tužitelju – opomena zbog neispunjavanja ugovornih obveza (list 41. – 42. spisa), dopis tuženika od 3. listopada 2010. upućen tužitelju (list 43. – 44. spisa), isječci iz medija o sponzorstvu tužitelja kao vlasnika EMC kartice (list 56. – 66. spisa), primjerak ne individualizirane EMC kartice (list 67. spisa), preslika EMC kartice na ime Tomislav Janko Vujnović (list 68. spisa), dopis tužitelja od 12. listopada 2009. upućen Vladi Republike Hrvatske (list 69. spisa), dopis Vlade Republike Hrvatske od 15. listopada 2009. upućen Ministarstvu financija i tuženiku (list 70. spisa), dopis tuženika od 28. listopada 2009. upućen Vladi Republike Hrvatske (list 71. – 72. spisa), interni dopis tuženika od 17. prosinca 2009. upućen od strane Generalne direkcije upravi društva (list 73. – 74. spisa), izvješće tuženika od 1. veljače 2010. sastavljeno od strane direktora Službe za upravljanje i razvoj prodajne mreže, Ivana Borića, o isplativosti EMC projekta (list 75. – 77. spisa), izvješće tuženika o EMC projektu sastavljeno od strane direktorice Službe za marketing, Marije Jerić (list 78. – 79. spisa), dopis tužitelja od 8. lipnja 2010. upućen tuženiku (list 80. spisa), elaborat procjene vrijednosti nekretnine u fiducijarnom vlasništvu Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. iz srpnja 2010. izrađen od strane PBZ-Nekretnine d.o.o. na zahtjev tuženika (list 81. – 99. spisa), ispis e-mail korespondencije od 1. i 13. rujna 2010. (list 100. spisa), dopis tužitelja od 7. listopada 2009. upućen tuženiku, za dostavu predračuna za police osiguranja (list 101. spisa), dopis tužitelja od 5. listopada 2009. upućen tuženiku (list 103. – 105. spisa), saslušani su zastupnici po

zakonu tužitelja Nikša Sršen (list 122. – 126. spisa) i Toni Škulić (list 126. spisa), dopis tuženika od 7. listopada 2011. upućen Vladi Republike Hrvatske (list 136. – 137. spisa), dopis tuženika od 3. prosinca 2010. upućen tužitelju (list 138. – 139. spisa), saslušani su svjedoci Zdravko Zrinušić (list 144. – 146. spisa), Damir Mihanović (list 146. – 148. spisa), izvaci o promjenama i stanju na računu tužitelja u 2008. i 2009. (list 160. – 241. spisa), preslike brošure o Pemo club kartici (list 242. – 243. spisa), isječak iz novinskog medija Jutarnji list (list 244. spisa), preslika brošure o EMC kartici (list 245. spisa), ispunjene pristupnice za EMC karticu od strane Janka Tomislava Vujinovića i Martina Butigana (list 246. – 248. spisa), tuženikova prijava na javni poziv Ministarstva turizma (list 249. – 250. spisa), operativni plan razvoja EMC projekta (list 251. – 262. spisa), dopis INA d.d. od 8. ožujka 2007. upućen Nikši Sršenu (list 263. spisa), dopis Croatia Airlines d.d. upućen Nikši Sršenu (list 264. spisa), interna evidencija tužitelja o obavljenim konzultacijama s potencijalnim partnerima EMC projekta (list 265. – 266. spisa), zapisnik s 9. sjednice vijeća Hrvatske udruge sindikata (list 267. – 276. spisa), saslušani su svjedoci Jovan Brajović (list 277. – 279. spisa) i Hrvoje Vojković (list 279. – 280. spisa), ispis aktivnog izvotka iz sudskog registra za Futura nula sedam d.o.o. (list 284. – 285. spisa), popis poreznih obveznika na području Županije Dubrovačko - neretvanske na dan 30. travnja 2013. s neotplaćenim dugovima (list 286. – 287. spisa), obavijest Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu od 5. travnja 2013. o podizanju optužnice protiv okrivljenika Nikše Sršena (list 288. spisa), obavijest od 9. rujna 2009. o obavljanju poreznog nadzora kod tužitelja (list 301. – 302. spisa), zahtjev tužitelja za preknjiženje PDV-a (list 303. spisa), obavijest Ministarstva financija, Porezne uprave, o preknjiženju PDV-a (list 304. spisa), dopis društva Futura nula sedam d.o.o. od 4. listopada 2007. upućen tuženiku (list 305. spisa), izvješća o primicima od nesamostalnog rada (plaći i mirovini), porezu na dohodak i prirezu te doprinosima za obvezna osiguranja za zaposlenike tužitelja za razdoblje od studenog 2008. do prosinca 2009. (list 306. – 319. spisa), ponuda društva PrinC d.o.o. 22/09 za predtiskane laminirane PVC kartice – AMC kartice (list 320. – 321. spisa), ponuda društva PrinC d.o.o. 36/09 za uslugu tiska termalnim transferom (list 322. spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 25. veljače 2009. između tužitelja kao nositelja projekta i Vjekoslava Vlašića, vlasnika obrta Gajeta, kao partnera (list 323. – 327. spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 30. siječnja 2009. između tužitelja kao nositelja projekta i ZOO City d.o.o. kao partnera (list 328. – 332. spisa), interna evidencija tužitelja o poduzetim marketinškim aktivnostima (list 333. spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 9. siječnja 2009. između tužitelja kao nositelja projekta i Iskon internet d.d. kao partnera (list 334. – 338. spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 15. travnja 2009. između tužitelja kao nositelja projekta i Tomislava Noršića, vlasnika obrta Karlo – Tomislav, kao partnera (list 339. – 341. spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 22. prosinca 2008. između tužitelja kao nositelja projekta i Visoke poslovne škole Libertas kao partnera (list 342. – 346. spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 17. ožujka 2009. između tužitelja kao nositelja projekta i Fabula de forma d.o.o. kao partnera (list 347. – 349. spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 30. travnja 2009. između tužitelja kao nositelja projekta i Centra za građevinarstvo d.o.o. kao partnera (list 350. – 353. spisa), obrasci izrađeni za operativnu provedbu EMC projekta, hodogrami kupnje osiguranja s učlanjivanjem u EMC klub i cjenici (list 355. – 375., 380. – 381. i 384. – 385. spisa), nacrt ugovora o najmu EMC EFTPOS terminala 2009 (list 376. – 379. spisa), ponuda društva Bull d.o.o. za EFT POS terminale i opremu (list 382. – 383. spisa), saslušani su svjedoci Željko Serdar (list 387. – 388. spisa), Goran Radić (list 388. – 389. spisa), Marin Palada (list 389. – 391. spisa), Ivan Borić (list 392. – 393. spisa), preslika test slipova EMC kartice (list 395. spisa), nacrt Aneksa Ugovoru o poslovnoj suradnji od 12. srpnja 2010. (list 396. – 399. i 1479. – 1482. spisa), detaljni prikaz računa tužitelja (list 431. spisa), preslika pristupnice za MultiPlusCard program (list 432. spisa), saslušani su svjedoci Doroteja Leder (list 440. – 442. spisa), Krešimir Vrkljan (list 442.

– 443. spisa), izveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Ljiljani Bušić (list 579. – 589. spisa – pisani nalaz i mišljenje, list 658. – 659. spisa – usmeno iznošenje nalaza i mišljenja, list 663. – 665. spisa – dopunski nalaz i mišljenje, list 814. – 815. spisa – usmeno iznošenje nalaza i mišljenja), saslušana je svjedokinja Marija Jerić (list 841. – 843. spisa), pročitana je tužiteljov investicijski program nabavke informatičko računalne opreme u 2009. (list 880. – 947. spisa), presuda i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, Pž-2647/16-4 od 15. siječnja 2020. (list 1082. – 1089. spisa), ispis e-mail korespondencije od 14. travnja 2009. (list 1109. spisa), tužiteljov program implementacije EMC projekta na tržište Republike Hrvatske (list 1144. – 1158. spisa), tužiteljov operativni plan razvoja EMC turist segmenta pod sloganom RememberCroatia (list 1159. – 1170. spisa), ispis s mrežne stranice www.konzum.hr/multipluscard (list 1171. – 1173. spisa), ispis s mrežne stranice hrturizam.hr – [cro cartica](http://cro.cartica) (list 1174. – 1179. spisa), presuda Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, K-355/19-3 od 25. ožujka 2019. (list 1180. – 1188. spisa), presuda Županijskog suda u Osijeku, Kž-220/19-2 od 8. studenog 2019. (list 1189. – 1192. spisa), povijesni izvadak iz sudskog registra za tuženika (list 1193. – 1200. spisa), primjerci ugovora o kolektivnom osiguranju koje je sklapao tuženik kao osiguratelj (list 1206. – 1207. spisa), pisana izjava Ivice Zovka od 26. rujna 2016. (list 1229. – 1230. spisa), izjava Ozrena Matijaševića od 7. rujna 2016. (list 1231. – 1232. spisa), ispis s mrežne stranice www.dubrovnikcard.com (list 1233. – 1237. spisa), izvadak iz sudskog registra za tužitelja (list 1289. – 1290. spisa), pristupnica za American Express karticu (list 1308. spisa), tuženikovi opći uvjeti za osiguranje osoba od posljedica nesretnog slučaja (nezgode) 0401 (list 1309. spisa), tuženikova tablica za određivanje postotka trajnog invaliditeta kao posljedice nesretnog slučaja (nezgode) – Klasik 0449 od 1. lipnja 2008. (list 1310. – 1311. spisa), presuda Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, K-246/17-20 od 11. rujna 2017. (list 1325. – 1329. i 1445. – 1463. spisa), presuda Županijskog suda u Osijeku, Kž-381/17-4 od 25. listopada 2018. (list 1330. – 1335. spisa), Ugovor o dugogodišnjem kolektivnom osiguranju korisnika American Express kartice od posljedica nesretnog slučaja s uključenjem slučaja smrti neovisno o uzroku sklopljen 29. ožujka 2008. između tuženika kao osiguratelja i PBZ Card d.o.o. kao ugovaratelja osiguranja (list 1352. – 1357. spisa), Ugovor o zajmu i Sporazum o osiguranju novčane tražbine prijenosom prava vlasništva na nekretnini sklopljen 6. srpnja 2009. između Nevenka Božićevića kao zajmodavca i predlagatelja osiguranja, tužitelja kao zajmoprimca, društva Albina d.o.o. kao sudužnika i Franje Jovanovića kao protivnika osiguranja (list 1358. – 1367. spisa), rješenje Općinskog suda u Rijeci, Z-21989/09 od 19. siječnja 2020., o uknjižbi prava vlasništva na nekretninama u korist Nevenka Božićevića uz brisanje zabilježbe da je prijenos vlasništva izvršen radi osiguranja (list 1368. spisa), tuženikovi opći uvjeti za korisnike programa Dobra prilika od 15. lipnja 2016. (list 1382. – 1383. spisa), ispis s mrežne stranice www.crosig.hr (list 1384. – 1392. spisa), ispis s mrežne stranice www.vecernji.hr (list 1393. – 1394. spisa), ispis s mrežne stranice net.hr (list 1395. 1396. spisa), ispis s mrežne stranice www.dnevno.hr (list 1397. – 1399. spisa), dopis Grada Dubrovnika, Upravnog odjela gradonačelnika, klasa 008-02/20-01/32, ur. broj 2117/01-08-01/28-20-02, od 21. svibnja 2020. (list 1400. spisa), ispis e-mail korespondencije od 18. i 19. svibnja 2010. (list 1402. – 1405. i 1598. spisa), presuda Županijskog suda u Zagrebu, Kž-389/18-3 od 15. svibnja 2018. (list 1419. – 1421. spisa), presuda Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, K-2027/17-4 od 7. veljače 2018. (list 1422. – 1425. spisa), presuda Županijskog suda u Osijeku, Kž-381/17-4 od 25. listopada 2018. (list 1426. – 1431. spisa), porezno rješenje Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb, Ispostave Maksimir, klasa UP/I-471-02/09-02/10 od 30. studenog 2009. (list 1432. – 1436. spisa), Ugovor o sponzorstvu sklopljen 12. rujna 2008. između tužitelja i Rukometnog kluba EMC – Split (list 1441. – 1444. spisa) te su saslušani svjedoci Borislav Brkić (list 1525. – 1530. spisa), Goran Bosiočić (list 1530. – 1531. spisa), Petar Marić (list 1531. – 1536. spisa) i Alen Dumanić (list 1570. – 1573.

spisa) te je ponovno saslušan zastupnik po zakonu tužitelja Nikša Sršen (list 1536. –1540. spisa), pročitana je nacrt Ugovora o dugogodišnjem kolektivnom osiguranju korisnika EMC kartice od posljedica nesretnog slučaja (nezgode) između tuženika kao osiguratelja i tužitelja kao ugovaratelja osiguranja (list 1550. –1552. spisa), rješenje ovog suda, St-2663/16 od 16. listopada 2020. (list 1566. – 1569. spisa), dopis tužitelja od 15. studenog 2010. upućen tuženiku (list 1596. spisa), ispis e-mail korespondencije od 1. srpnja 2010. (list 1597. spisa) i 29. i 30. prosinca 2009. (list 1601. spisa) i potvrda tuženika od 18. ožujka 2009. (list 1602. spisa).

Dokaze iz spisa predmeta koji se je vodio pred Općinskim kaznenim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem KO-1635/13, sud također nije uzeo u razmatranje, jer nije postojala suglasnost stranaka da se iste koriste kao dokaz u ovom postupku

Ocjenom izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/2019., dalje u tekstu: ZPP), sud je zaključio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Predmet spora jest naknada štete u vidu izmakle koristi i obične štete u iznosu od 607.937.400,91 kn, nastale povredom Ugovora o poslovnoj suradnji.

Prije svega, sud je dopustio preinaku tužbe prema podnesku tužitelja od 22. listopada 2020. povećanjem tužbenog zahtjeva, s zahtjeva za isplatu iznosa od 60.000.000,00 kn s zateznim kamatama od 16. studenog 2011. do isplate, na isplatu iznosa od 607.937.400,91 kn s zateznim kamatama na pojedinačne iznose navedene u stavku I. izreke predmetne presude, unatoč protivljenju tuženika, jer je ocijenio da je takva preinaka svrsishodna za konačno rješenje spora između parničnih stranaka, u smislu odredbe čl. 190. st. 3. u vezi čl. 191. st. 1. ZPP-a), s obzirom da odlučivanje o povećanom tužbenom zahtjevu, zbog iznijete činjenične i pravne osnove istog, ne bi prolongiralo vođenje predmetnog postupka preko razumne mjere, ne prejudicirajući time odluku o osnovanosti takvog tužbenog zahtjeva.

Protivno navodima tuženika, podneskom tužitelja od 22. listopada 2020. nije izvršena subjektivna preinaka tužbe, jer nije došlo do promjene niti na strani tužitelja, niti na strani tuženika, a činjenica da u tom podnesku tužitelj navodi da potražuje i štetu koja je nastala njegovim članovima društva ne ukazuje na suprotno, već samo govori o tome da tužitelj potražuje nešto što nije aktivno legitimiran potraživati, iz kojeg razloga zahtjev za naknadu štete u tom dijelu ne bi bilo moguće prihvatiti.

Kao i u prethodno vođenom prvostupanjskom postupku, i ovom je među strankama nesporno da su sklopile Ugovor o poslovnoj suradnji i Aneks istom ugovoru te da je tuženik temeljem tih ugovora isplatio tuženiku ukupno 1.830.000,00 kn, a sporno je da li je tuženik imao opravdane razloge za jednostrani raskid Ugovora o poslovnoj suradnji, dakle, da li je isti valjano raskinut, a ako nije, da li je tim činom tuženik postupio protuugovorno, s obzirom da nije ispunio svoje ugovorne obveze, čime je spriječio tužitelja da realizacijom tog ugovora ostvari dobit i uzrokovao mu umanjeње njegove imovine.

Protivno navodima tuženika, krivnja za raskid Ugovora o poslovnoj suradnji nije pitanje koje je pravomoćno riješeno presudom ovog suda P-427/12 od 1. veljače 2016.,

potvrđenom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, Pž-2647/16 od 15. siječnja 2020.

Dakle, prema odredbi čl. 333. st. 2. ZPP-a prvostupanjski sud tijekom cijelog postupka po službenoj dužnosti pazi je li stvar pravomoćno presuđena i ako utvrdi da je parnica među istim strankama pokrenuta o zahtjevu o kojemu je već pravomoćno odlučeno, odbacit će tužbu.

Međutim, ovaj sud u parnici koja je vođena pod poslovnim brojem P-427/12 između ovdje tuženika kao tužitelja i ovdje tužitelja kao tuženika nije odlučivao o istom zahtjevu o kojem se vodi ova parnica.

U parnici P-427/12 pitanje krivnje za raskid Ugovora o poslovnoj suradnji bilo je činjenično pitanje odlučno za donošenje presude o tužbenom zahtjevu ovdje tuženika protiv ovdje tužitelja za povrat plaćenih 1.830.000,00 kn s zateznim kamatama, s obzirom da je pravna i činjenična osnova tužbenog zahtjeva bila povrat onog što je dano temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji koji je naknadno jednostrano raskinut od strane tuženika zbog neispunjenja istog od strane tužitelja, dok je pravna i činjenična osnova tužbenog zahtjeva u ovoj parnici naknada štete navodno nastale tužitelju zbog protuugovornog postupanja tuženika, koja se sastoji uglavnom od dobiti koju tužitelj smatra da bi ostvario kroz Ugovor o poslovnoj suradnji da ga tuženik nije u tome spriječio.

Uostalom, utvrđenje činjenice krivnje za jednostrani raskid Ugovora o poslovnoj suradnji sadržano je u obrazloženju presude ovog suda P-427/12 od 1. veljače 2016., a ne u njenoj izreci i stoga isto nije obuhvaćeno pravomoćnošću te presude, s obzirom da je izreka presude onaj njen dio koji stječe svojstvo pravomoćnosti, a ne njeno obrazloženje.

Stoga je sud dužan i u ovom postupku utvrđivati tko je od predmetnih parničnih stranaka kriv za raskid Ugovora o poslovnoj suradnji, odnosno postoji li krivnja tužitelja, jer ako postoji, tada isti nema pravo od tuženika zahtijevati naknadu štete, dok je tuženikov prigovor pravomoćno presuđene stvari neosnovan.

U odnosu na uputu drugostupanjskog suda iz ukidnog rješenja od 19. studenog 2019. valja istaknuti da se ovaj sud ne slaže s pravnim shvaćanjem koje je iznijeto u toj odluci.

Naime, u pravnom smislu ne postoji podijeljena odgovornost za jednostrani raskid ugovora koju spominje drugostupanjski sud.

Ovo stoga, što prema odredbi čl. 360. ZOO-a pravo na jednostrani raskid ugovora pripada jednoj ugovornoj strani, koja je ispunila ili je barem spremna istodobno ispuniti svoju obvezu, prema drugoj ugovornoj strani koja nije ispunila svoju ugovornu obvezu.

Dakle, kada je ovaj sud u prethodno vođenom prvostupanjskom postupku utvrdio da je tuženik imao pravo jednostrano raskinuti Ugovor o poslovnoj suradnji, to znači da je prethodno utvrđeno da je on ispunio sve svoje ugovorne obveze koje je do tog trenutka bio dužan i mogao ispuniti, a da je tužitelj taj koji nije ispunio svoje ugovorne obveze.

Stoga, protivno stajalištu drugostupanjskog suda, ovaj sud smatra da odgovornost za jednostrani raskid ugovora zbog neispunjenja ugovora može biti samo isključiva, a ne i

podijeljena, stoga je i odgovornost za naknadu štete koja je nastala zbog neispunjenja ugovora isključiva i leži na onoj ugovornoj strani koja nije ispunila ugovor.

O podijeljenoj odgovornosti za naknadu štete može se govoriti u okviru instituta izvanugovorne odgovornosti za štetu kada je više osoba uzrokovalo zajednički štetu trećoj osobi pa jedan od tih štetnika naknadi štetu i regresno potražuje od ostalih štetnika dio koji otpada na svakog od njih (čl. 1109. ZOO-a) ili kod međusobnih odštetnih zahtjeva vlasnika motornih vozila (čl. 1072. st. 2. ZOO-a) ili u slučaju kada je oštećenik sam pridonio da njegova šteta bude veća nego što bi inače bila pa se u tom omjeru smanjuje odgovornost štetnika (čl. 346. st. 4. i 5. i čl. 347. ZOO-a), međutim, u konkretnoj situaciji nema mjesta podijeljenoj odgovornosti za naknadu štete koju tužitelj potražuje.

Valja ponoviti utvrđenja iz prethodne prvostupajnske presude, za koja ovaj sud smatra i dalje da pravilno i potpuno održavaju relevantno činjenično stanje.

Iz čl. 1. st. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji proizlazi da je tužitelj nositelj poslovnog projekta koji se temelji na jedinstvenoj potrošačkoj kartici (Euro Money Card, skraćeno: EMC kartici) koja svojim korisnicima omogućuje korištenje popusta i pogodnosti u pogledu usluga i robe onih trgovačkih društava koja su uključena u taj projekt.

U čl. 2. st. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji određeno je da su stranke suglasne da tužitelj pregovara i ugovara s nekoliko, na nacionalnoj razini velikih trgovačkih društava, za uključivanje u projekt.

Dakle, prvenstvena obveza tužitelja bila je uključiti u projekt nekoliko trgovačkih društava koji pružaju uslugu i/ili prodaju robu na području cijele države, što bi omogućilo rasprostranjenost u korištenju EMC kartice, odnosno veći broj korisnika iste.

Nadalje, odredbom čl. 3. Ugovora o poslovnoj suradnji određene su sljedeće obveze tužitelja: realizirati projekt do 1. siječnja 2009. na način da EMC kartice krenu o optjecaj te da se potrošači mogu s istima početi koristiti na za to predviđenim lokacijama (točka 1.), savjesno upravljati projektom i namjenski trošiti sredstva koja će mu uplatiti tuženik za realizaciju projekta (točka 2.), osigurati od nezgode svaku fizičku osobu korisnika EMC kartice, otprilike 900000 korisnika, kod tuženika, uz godišnju premiju od 5,00 kn uz tablicu invaliditeta Classic (SN 10.000,00 kn, TI 20.000,00 kn, bez ikakvog samopridržaja ili franšize) (točka 3.), osigurati od požara svaku pravnu osobu korisnika EMC kartice, otprilike 3000 korisnika unutar godine dana od početka projekta, koje spadaju u tzv. male poduzetnike, kod tuženika, uz godišnju premiju u visini od 150,00 kn (točka 4.), snositi sve troškove premije iz točke 3. i 4. (točka 5.), u svim medijskim nastupima i promidžbenim aktivnostima naglašavati tuženika kao glavnog partnera projekta i odbiti suradnju s bilo kojim drugim osiguravajućim društvom za vrijeme trajanja ugovora (točka 6.), omogućiti korisnicima EMC kartice da kod tuženika zamijene kumulirana sredstva na EMC kartici za proizvode i/ili usluge tuženika (točka 7.), omogućiti tuženiku stavljanje svog logotipa na poleđinu EMC kartice (točka 8.), omogućiti tuženiku kupnju EMC kartice za svoje korisnike po povlaštenoj cijeni koja će naknadno biti ugovorena aneksom (točka 9.), odmah po potpisivanju ugovora predati tuženiku bjanko zadužnicu na iznos koji je jednak sredstvima koja će mu platiti tuženik radi realizacije projekta, radi osiguranja tražbine povrata tih sredstava ako projekt ne bude realiziran najkasnije do 15. listopada 2009., s time da je zadužnicu dužan predati i predsjednik uprave tužitelja Nikša Sršen (točka 10.), vratiti tuženiku uložena sredstva ako projekt ne bude realiziran najkasnije do 15. listopada 2009. s zateznim kamatama (točka 11.), nakon što

projekt bude realiziran i postane komercijalno isplativ, vratiti tuženiku uložena sredstva, kroz kompenzaciju u uslugama ili isplatom, prema dogovoru (točka 12.) te poduzimati sve potrebne radnje radi ostvarenja svrhe ugovora (točka 13.).

Ugovor je sklopljen na određeno vrijeme do 30. rujna 2012. (čl. 5. st. 3. Ugovora o poslovnoj suradnji).

Iz navedenih odredaba proizlazilo bi da je tužitelj bio dužan realizirati projekt najkasnije do 15. listopada 2009., u protivnom je bio dužan vratiti sredstva koja je tuženik u projekt uložio, a realizacija projekta podrazumijeva puštanje EMC kartica u optjecaj, dakle, omogućavanje korištenja EMC kartica na za to predviđenim lokacijama.

Preduvjet za korištenje EMC karticama jest pronalaženje lokacija na kojima će se iste koristiti, dakle, sklapanje ugovora s partnerima, trgovačkim društvima, pružateljima usluga i/ili prodavateljima robe, koji su pristali da se na njihovim prodajnim mjestima koriste EMC kartice i time skupljaju bodovi koji će omogućavati korisnicima EMC kartica ostvarivanje popusta i drugih pogodnosti na njihove usluge/proizvode te osiguranje faktičnog korištenja i funkcioniranja sustava EMC kartica, što podrazumijeva nabavku informatičko računalne opreme.

Posljednje je i od samog tužitelja prepoznato kao nužnost, s obzirom da je tužitelj dostavio sudu Investicijski program nabavke informatičko računalne opreme u 2009.

Na stranici 13 navedenog Investicijskog programa, pod točkom 3.1., navedeno je da investitor (tužitelj) planira nabavku informatičko računalnog sustava u dvije faze od ukupne investicije od 15.000.000,00 kn, da se za tu investiciju planira uzeti kredit od HBOR-a ili druge banke, da će kao sredstvo osiguranja povrata kredita jedan od poslovnih partnera izdati garanciju u iznosu od 15.000.000,00 kn, a da će investitor u ukupnoj investiciji sudjelovati s iznosom od 4.500.000,00 kn te da se za operabilnost informatičko računalnog sustava, koji je neophodan za razvoj i ostvarenje ukupnih prihoda investitora, planira zaposliti 15 radnika.

Na stranici 14. Investicijskog programa, po točkom 3.5.1., dan je opis rada informatičko računalnog sustava te je navedeno da investitor planira instalaciju POS terminala na prodajnim mjestima ugovornih poslovnih partnera u količini od 3000 komada, da se svaka transakcija bilježi na tim POS terminalima i na centralnom računalu tužitelja, a da ta evidencija služi za automatsko bilježenje transakcija i po partneru predefiniirano odobravanje akumulacija za krajnjeg korisnika koji je transakciju učinio.

Pod točkom 3.5.2. dana je struktura nabavke informatičko računalnog sustava kojom je predviđena nabavka 3500 POS terminala po cijeni od 2.475,00 kn, dakle, za ukupnu cijenu od 8.662.500,00 kn i dva centralna računala po cijeni od 1.600.000,00 kn, dakle, za ukupnu cijenu od 3.200.000,00 kn, kao i nabavka perifernih računala i opreme po cijeni od 137.500,00 kn, što čini ukupnu cijenu nabavke u iznosu od 12.000.000,00 kn.

Prema terminskom planu, koji je dan pod točkom 3.2.2. Investicijskog programa, odobrenje i doznaka investicije planirana je u ožujku 2009., nabavka i instalacija informatičko računalne opreme u lipnju 2009., početak rada informatičko računalnog sustava u rujnu 2009., a probni ispitni rad u srpnju i kolovozu 2009.

Tako definirani terminski plan korespondira s ugovornom obvezom tužitelja da realizira projekt najkasnije do 15. listopada 2009., što znači da je do tada morao nabaviti i isprobati svu računalno informatičku opremu koja je bila potrebna za korištenje EMC kartica na prodajnim mjestima poslovnih partnera.

Iz citiranih odredaba Ugovora o poslovnoj suradnji ne proizlazi da je tužitelj bio dužan do 15. listopada 2009. pribaviti oko 900 000 korisnika EMC kartice fizičkih osoba te za iste sklopiti ugovore o osiguranju s tuženikom radi osiguranja od nesretnog slučaja, niti pribaviti oko 3000 korisnika EMC kartice pravnih osoba i za iste sklopiti s tuženikom ugovore o osiguranju njihove imovine od požara.

Prema odredbi čl. 3. t. 4. Ugovora o poslovnoj suradnji tužitelj je bio dužan pronaći i osigurati oko 3000 korisnika pravnih osoba unutar godine dana od dana početka projekta, a ako se kao dan početka projekta uzima krajnji datum do kojeg je projekt trebao biti realiziran, 15. listopada 2009., tada je navedeni broj korisnika pravnih osoba trebao biti pronađen i osiguran do 15. listopada 2010.

U odnosu na pronalaženje i osiguranje oko 900 000 korisnika fizičkih osoba u odredbi čl. 3. t. 3. Ugovora o poslovnoj suradnji nije naveden nikakav rok, iz čega proizlazi da je tužitelj to trebao učiniti do kraja važenja ugovora, dakle, do 30. rujna 2012.

Osnovne obveze tuženika definirane su odredbom čl. 4. Ugovora o poslovnoj suradnji na način da je isti dužan: u roku od 7 dana od stupanja na snagu tog ugovora uplatiti tužitelju iznos od 1.000.000,00 kn radi početka realizacije projekta (točka 1.), omogućiti prodaju EMC kartice kroz filijale odnosno svoja prodajna mjesta (točka 2.), omogućiti korisnicima EMC kartice da kod njega zamijene kumulirana sredstva na EMC kartici za njegove proizvode i/ili usluge (točka 3.) i poduzimati sve potrebne radnje radi ostvarenja cilja tog ugovora (točka 4.).

Također, odredbom čl. 5. Ugovora o poslovnoj suradnji određeno je da će stranke za vrijeme trajanja ugovora uložiti svoje najiskrenije napore i sredstva koja ima stoje na raspolaganju radi ostvarenja njegova cilja – realizacije projekta (stavak 1.).

Odredbom čl. 4. t. 4. i čl. 5. st. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji, za koje tužitelj tvrdi da je tuženik povrijedio, ne proširuju se niti pooštruju postojeće ugovorne obveze tuženika, već se suštinski naglašava da je tuženik, kao uostalom i tužitelj, dužan prilikom ispunjenja preuzetih ugovornih obveza postupati u skladu s načelom savjesnosti i poštenja, a što je i inače dužan prema odredbama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., dalje u tekstu: ZOO).

Odredbom čl. 2. st. 1. Aneksa Ugovoru o poslovnoj suradnji određeno je da se tuženik obvezuje za daljnju realizaciju EMC projekta isplatiti tužitelju iznos od 500.000,00 kn u roku od 15 dana od primitka računa tužitelja.

Protivno navodima tužitelja, sve odredbe Ugovora o poslovnoj suradnji su jasne pa stoga nema mjesta niti njihovom tumačenju.

Naime, odredbe ugovora primjenjuju se onako kako glase, a pri tumačenju spornih odredbi ne treba se držati doslovnog značenja pojedinih izričaja, već treba istraživati zajedničku namjeru ugovaratelja i odredbu tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava utvrđenim ZOO-om (čl. 319. st. 1. i 2. ZOO-a).

U slučaju kad je ugovor sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju, ili kad je ugovor na drugi način pripremila i predložila jedna ugovorna strana, nejasne odredbe tumačit će se u korist druge strane (čl. 320. st. 1. ZOO-a).

Tužitelj želi prikazati odredbe Ugovora o poslovnoj suradnji, poglavito odredbe čl. 3. t. 3. i 4., kao nejasne da bi ih sud, pod uvjetom dokazanosti tužiteljeve tvrdnje da je isti u cijelosti pripremio tuženik, tumačio u korist tužitelja.

Međutim, niti su navedene odredbe nejasne, niti je dokazano da je Ugovor o poslovnoj suradnji u cijelosti pripremio tuženik.

Osim toga, sud navedene odredbe ne nalazi ništetnima niti zbog navodne protivnosti prisilnim propisima, u smislu odredbe čl. 322. st. 1. i čl. 324. st. 1. ZOO-a, konkretno navodne protivnosti odredbe čl. 3. t. 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji odredbama Zakona o osiguranju, iz razloga što se u istima koristi termin da će tužitelj osigurati određeni broj korisnika EMC kartice kod tuženika, iako tužitelj nije osiguravajuće društvo, niti ima ovlaštenje za obavljanje poslova osiguranja.

Naime, iz izričaja da se tužitelj obvezuje osigurati od nezgode svaku fizičku osobu korisnika EMC kartice te od požara svaku pravnu osobu korisnika EMC kartice kod tuženika, uz navođenje iznosa godišnje premije koju je dužan platiti tuženiku po svakom od osiguranika, jasno je da se je tužitelj obvezao naknadno sklopiti ugovor o osiguranju kao ugovaratelj osiguranja s tuženikom kao osigurateljem, što je pravno dopušteno i uobičajeno.

Nije sporno da je tuženik uplatio tužitelju ukupno 1.500.000,00 kn uvećano za PDV u iznosu od 330.000,00 kn, dakle, ukupno 1.830.000,00 kn, čime je u cijelosti ispunio svoju obvezu iz čl. 4. t. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji i čl. 2. st. 1. Aneksa istomu.

Sud smatra da su sve preostale obveze tuženika ovisile o prethodnom ispunjenju obveza tužitelja.

Naime, tuženik nije mogao omogućiti prodaju EMC kartice na svojim prodajnim mjestima niti omogućiti korisnicima EMC kartice da zamijene kumulirana sredstva na EMC kartici za njegove proizvode i/ili usluge, ako tužitelj nije prethodno pronašao poslovne partnere na čijim su se prodajnim mjestima EMC kartice mogle koristiti, ako nije pronašao relevantan broj korisnika EMC kartice, ako nije izradio EMC kartice i omogućio njihovo korištenje na prodajnim mjestima putem POS terminala, centralnih računala te perifernih računala i opreme.

Stoga je osnovno pitanje da li je tužitelj izvršio te svoje ugovorne obveze, koje se podrazumijevaju pod obvezom realizacije projekta, najkasnije do 15. listopada 2009., a ako nije, da li ga je tuženik u tomu spriječio te da li je tužitelj izvršio svoju obvezu namjenskog trošenja sredstava koja mu je tuženik uplatio, za koje ugovorne obveze tuženik tvrdi da nisu bile ispunjene, što da je bio razlog jednostranog raskida Ugovora o poslovnoj suradnji.

Prije svega, iz izvedenih dokaza sud nije mogao donijeti zaključak da je tužitelj uplaćena mu sredstva koristio nenamjenski.

Naime, iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka Ljiljane Bušić proizlazi da su tužitelju u razdoblju od 15. listopada 2008. do 28. svibnja 2009. ukupno uplaćena sredstva u iznosu od 2.344.388,43 kn, kojim je obuhvaćeno i 1.830.000,00 kn koje mu je uplatio tuženik, a da su ta sredstva utrošena na software i računalnu opremu – 92.620,16 kn, na uredsku opremu i pokućstvo – 223.526,80 kn, na putnička vozila – 191.689,99 kn, na promidžbu i sponzorstvo – 469.920,95 kn, s, na odjeću i obuću – 14.477,00 kn, na troškove osoblja, plaće i PDV – 389.842,08 kn, na zakup poslovnog prostora – 181.634,36 kn, na troškove reprezentacije – 110.329,25 kn, na premije osiguranja – 16.023,25 kn, na bankovne usluge i troškove platnog prometa – 10.352,18 kn, na intelektualne usluge – 91.678,32 kn, na troškove obrazovanja i izobrazbe zaposlenika – 42.000,00 kn, na troškove za službena putovanja – 3.892,60 kn, da je na blagajni kao materijalni trošak isplaćen iznos od 75.000,00 kn, na bankomatu iznos od 56.000,00 kn, da su dani kratkoročni zajmovi u iznosu od 100.000,00 kn, plaćeni troškovi Visa electron karticom u iznosu od 49.374,08 kn, dok za 226.027,41 kn nije mogla utvrditi na što je utrošeno, bez uvida u dodatnu izvornu dokumentaciju.

Vještakinja je napomenula da vještak ekonomske struke ne poznaje stvarne tehnološke potrebe predmetnog EMC projekta tako da ne može ulaziti u pitanje opravdanosti potrošnje sredstava koje je tuženik uplatio tužitelju.

U dopunskom nalazu i mišljenju od 29. srpnja 2016. vještakinja je navela da su sredstva u iznosu 226.027,41 kn iskorištena za: uplatu trgovačkom društvu Dva dva jedan d.o.o. i to 50.000,00 kn radi podmirenja računa, a kako je navedeno društvo registrirano za proizvodnju ostale odjeće i pribora za odjeću, za istraživanje tržišta i ispitivanje javnog mnijenja, savjetovanje u vezi s poslovanjem i upravljanjem te za promidžbe (reklamu i propagandu), pretpostavlja da je taj račun odnosio na te usluge, dok je navedeno društvo naplatilo ukupan iznos od 50.459,98 kn temeljem zadužnice OV-6865/08; za uplatu trgovačkom društvu Padovan d.o.o. u ukupnom iznosu od 18.602,3 kn, a kako je navedeno društvo registrirano za trgovinu na malo u nespecijaliziranim prodavaonicama i bavi se prodajom stolova i stolica te namještaja, pretpostavlja da su tim iznosom plaćene usluge takve vrste; za uplatu trgovačkom društvu Techplus d.o.o. u ukupnom iznosu od 49.218,00 kn, a kako je osnovna djelatnost tog društva računalno programiranje i ulaganje u informacijsku tehnologiju, pretpostavlja da su navedena sredstva utrošena za nabavku i implementaciju hardware-a i software-a; uplatu društvu Cornus d.o.o. u iznosu od 10.610,00 kn, čija je osnovna djelatnost trgovina na malo u nespecijaliziranim prodavaonicama pretežno hranom, pićem i duhanskim proizvodima, te uplatu u iznosu od 4.000,00 kn s opisom plaćanja "Pomoć za Luka Rada PBZ", dok za preostalih 43.137,11 kn vještakinja nije mogla utvrditi u koju svrhu su utrošena.

Vještakinja je napomenula da pribavljanjem izvornika određenih isprava, koji se nalaze u spisu Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, poslovni broj KO-1635/15, njezin nalaz i mišljenje ne bi bili bitno drugačiji, samo što bi se mogla utvrditi svrha isplate iznosa od 43.137,11 kn, međutim, i dalje je tvrdila da ne može ocjenjivati opravdanost niti jednog od utvrđenih troškova, jer vještak ekonomske struke ne poznaje tehnološke potrebe konkretnog projekta.

Stranke nisu imale prigovora na nalaz i mišljenje vještakinje za financije Ljiljane Bušić.

Sud je prihvatio nalaz i mišljenje navedene vještakinje, jer su isti logični, razumljivi i objektivno provjerljivi te predstavljaju rezultat stručnog znanja i iskustva vještakinje Ljiljane Bušić.

Stoga je sud zaključio da se ne može utvrditi je li tužitelj sredstva koja mu je tuženik uplatio za realizaciju EMC projekta koristio nenamjenski pa se ne može osnovano tvrditi niti da je tužitelj povrijedio ugovornu odredbu čl. 3. t. 2. Ugovora o poslovnoj suradnji, što znači da iz tog razloga tuženik nije mogao jednostrano raskinuti predmetni ugovor.

Međutim, sud je utvrdio da je tužitelj povrijedio ugovornu odredbu čl. 3. t. 1. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji, budući da nije realizirao projekt do 15. listopada 2009., što je podrazumijevalo puštanje EMC kartica u optjecaj, dakle, omogućavanje korištenja EMC kartica na za to predviđenim lokacijama, u svrhu čega je prethodno trebao pronaći lokacije na kojima će se iste koristiti, dakle, sklopiti ugovore s partnerima, trgovačkim društvima, pružateljima usluga i/ili prodavateljima robe, koji su pristali da se na njihovim prodajnim mjestima koriste EMC kartice i time skupljaju bodovi koji će omogućavati korisnicima EMC kartica ostvarivanje popusta i drugih pogodnosti na njihove usluge/proizvode te osigurati faktično korištenje i funkcioniranje sustava EMC kartica, što je podrazumijevalo nabavku informatičko računalne opreme, niti je unutar jedne godine od početka projekta, do 15. listopada 2010., pronašao oko 3000 pravnih osoba korisnika EMC kartice.

Iako su određeni svjedoci i zastupnik po zakonu tužitelja Nikša Sršen tvrdili da je tuženik onemogućio tužitelja u ispunjenju tih ugovornih odredbi, sud nije došao do tog zaključka.

Svjedok Petar Marić, koji je bio zaposlenik tužitelja od 2008. do kraja 2012. na radnom mjestu direktora distribucije, a kasnije i savjetnika uprave, izjavio je da je tužitelj do fizičkih osoba kao korisnika EMC kartice trebao doći povezivanjem baze podataka tužitelja s bazom podataka tuženika o osiguranicima obveznog automobilske osiguranja na način da bi tuženik u svojim poslovnicama, prilikom sklapanja ugovora o obveznom automobilske osiguranju, ponudio osiguranicima EMC paket pogodnosti, među kojima je trebalo biti i osiguranje od nezgode po povoljnijoj premiji osiguranja. Time da bi EMC projekt izašao na tržište, što da je podrazumijevalo i da su te poslovnice tuženika opskrbljene dovoljnim brojem POS uređaja na kojima su se te EMC kartice mogle koristiti. Prema njegovim saznanjima da je tužitelj imao nekoliko POS uređaja koji su bili potrebni za testiranje funkcioniranja EMC kartica, ali da je nekoliko stotina POS uređaja bilo pripremljeno za implementaciju na odgovarajućim prodajnim mjestima, u smislu da su isti bili raspoloživi za kupnju, pri čemu da je cijena POS uređaja ovisila o količini koja se je trebala kupiti, a da je količina POS uređaja ovisila od broja prodajnih mjesta pravnih osoba (osiguranih od požara) i prodajnih mjesta tuženika na kojima su se EMC kartice trebale koristiti. Vezano za nabavku tih POS uređaja da je tužitelj komunicirao s društvom BULL d.o.o., a vezano za zakup prostorije u kojoj je trebala biti smještena "baza podataka" da je komunicirano s društvom M SAN, dok je vezano za nabavku centralnog računala razgovarano s nekim trećim subjektom čije se tvrtke nije mogao sjetiti. U svakom slučaju, naveo je da se je informatičkom opremom kod tužitelja bavio Alen Dumanić, a ne on, dok je njegov posao bio implementirati projekt na tržište, za što da su mu bili potrebni određeni podaci od tuženika i police osiguranja koje nije dobivao. Naime, da je prvotno na čelu radne skupine za razvoj EMC projekta kod tuženika bio Željko Serdar, koji je naknadno smijenjen te je nakon toga razrada EMC projekta od strane tuženika zamrla, budući da nije zaživjela razmjena IT podataka (baza podataka osiguranika tuženika od obvezne automobilske odgovornosti) pa iz tog razloga niti projekt nije izašao na tržište.

Napomenuo je da su svi potencijalni poslovni partneri s kojima je tužitelj komunicirao vezano za priključenje predmetnom EMC projektu htjeli znati je li projekt izašao na tržište sa strateškim partnerom tuženikom, a kako se to nije dogodilo, da niti ti potencijalni poslovni partneri nisu htjeli ući u projekt. U odnosu na fizičke osobe kao korisnike EMC kartice naveo je da im tužitelj nije mogao dati na potpisivanje pristupnicu u kojoj se kao jedna od bitnih pogodnosti navodi osiguranje od nezgode, znajući da isti to uistinu ne bi bili, jer to nisu mogli biti temeljem odredaba Ugovora o poslovnoj suradnji, niti je tužitelj temeljem istog mogao tuženiku uplatiti premiju osiguranja, a da bi to imalo za posljedicu obvezu tuženika da korisnicima EMC kartice isplati osigurninu u slučaju nastupa osiguranog slučaja.

Svjedok Alen Dumanić, koji je bio zaposlenik tužitelja od listopada 2008. do ljeta 2009. kao izvršni direktor, izjavio je da je njegov zadatak bio osigurati da cijeli sustav poslovanja kod tužitelja funkcionira, a da je bio zadužen i za razvoj hardware-skog i software-skog sustava na projektu EMC. Naveo je da je BULL d.o.o. trebao isporučiti tužitelju POS uređaje, da je planirana nabava ukupno 3 000 do 5 000 uređaja, a li da im je za početak bilo potrebno oko 300 POS uređaja koje je bilo potrebno instalirati u poslovnica tuženika na području Zagreba. Drugi podizvođač po pitanju informatičke opreme da je bio Puls Tech d.o.o.. Prema njegovom sjećanju cjelokupna investicija po pitanju informatičke opreme trebala je iznositi oko 1.500.000,00 kn, ali da je on pokušavao uspostaviti informatički sustav i za manje novaca. S obzirom da se nije bavio financijskim dijelom projekta, naveo je da ne zna koliko je novaca u konačnici utrošeno po pitanju informatičke opreme, niti kakav je bio dogovor s BULL d.o.o. po pitanju plaćanja iste, ali zna da je BULL d.o.o. bio spreman odmah isporučiti tužitelju potrebne POS uređaje. Istaknuo je da je on komunicirao s predstavnicima tuženika (osobama imena Željko, pri čemu nije mislio na Željka Serdara, i Hugo) samo po pitanju IT-a te da je od njih dobio sve potrebne podatke za uspostavljanje informatičkog sustava, a da jedino nije dobio podatke o vrstama osiguranja za koja bi tuženik davao popuste budućim korisnicima EMC kartice niti da je tuženik tužitelja povezao s bazom njegovih osiguranika od automobilske odgovornosti. Tvrdio je da s tužiteljeve strane sve bilo spremno za početak korištenja predmetne EMC kartice, u tehničkom smislu do kraja ožujka 2009., mada da nije osobno čuo da je tužitelj izjavio tuženiku da je spreman instalirati POS uređaje na prodajnim mjestima tuženika u Zagrebu, a rečeno mu je da se uprave tužitelja i tuženika nešto dogovaraju pa da on mora pričekati s praktičnom instalacijom cijelog projekta. Naveo je da nije nikada pročitao Ugovor o poslovnoj suradnji te da je prigovore na način suradnje s tuženikom iznosio samo usmeno, a odnosili su se na sporost, nezainteresiranost i nedonošenje odluka od strane tuženika, slijedom čega je već u ožujku ili travnju 2009. predlagao upravi tužitelja da se projekt pokuša realizirati s nekim drugim osiguravajućim društvom, na što da mu je uprava tužitelja rekla da top nije moguće, jer da je tužitelj sklopio s tuženikom ugovor i da tužitelj bez tuženika ne može plasirati predmetni projekt na tržište.

Svjedok Borislav Brkić, koji je bio zaposlenik tuženika od prije 2008. pa do kraja 2012. na radnom mjestu direktora Filijale Zagreb, iskazivao je o tome da tužitelj samo temeljem podataka u čl. 3. t. 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji nije mogao "osigurati" korisnike EMC kartice, da se radi o nestručnoj terminologiji te je iznio svoje mišljenje zašto navedene odredbe nemaju elemente ugovora o kolektivnom osiguranju, a što su sve pravna pitanja na koja u parničnom postupku odgovara sud, a ne svjedoci.

Svjedoci daju obavijesti o činjenicama koje se dokazuju (čl. 235. st. 2. ZPP-a), a ne o pravu.

Stoga je u određenom dijelu iskaz svjedoka Borislava Brkića za ovaj sud bez ikakvog značenja, uzimajući u obzir da nije bio uključen niti u sklapanje niti u provedbu Ugovora o poslovnoj suradnji te da se je sa sadržajem navedenog ugovora upoznao tek naknadno, nakon što je prestao raditi kod tuženika, a isti mu je predočio zastupnik po zakonu tužitelja Nikša Sršen, na čiji je zahtjev prethodno i dao pisanu izjavu ovjerenu kod javnog bilježnika, a koja se također tiče njegova viđenja obveza koje su proizlazile iz tog ugovora za tuženika i pravne i faktične mogućnosti da tužitelj iste ispuni samo temeljem odredaba toga ugovora, pri kojoj je u cijelosti ostao i prilikom davanja iskaza pred ovim sudom.

U dijelu u kojem se iskaz svjedoka Borislava Brkića odnosi na obavijesti o činjenicama isti navodi da prema njegovom saznanju u razdoblju od 2008. do kraja 2012. kod tuženika nije postojao tipski ugovor o kolektivnom osiguranju korisnika određene kartice, da bi u slučaju da je tužitelj temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji uplatio novce po osnovi premije osiguranja na jedna od tuženikovih bankovnih računa, bez da je to učinio pozivom na neku policu osiguranja, novci stajali neraspoređeni na tom računu tuženika, da nema saznanja da je tuženik ikada sklopio ugovor o kolektivnom osiguranju temeljem kojeg je ugovaratelj osiguranja uspio prikupiti 900 000 osiguranika, osim ugovora koji je sklopljen s Republikom Hrvatskom, Ministarstvom financija, s obzirom da su temeljem tog ugovora osigurani korisnici državnog proračuna kojih je znatan broj, da premija osiguranja u iznosu od 5,00 kn po osiguraniku od nesretnog slučaja ne postoji u premijskom sustavu tuženika, već da se ista iznimno može ugovoriti ako se previđa značajan broj osiguranika, da ne zna tko je sastavljao Ugovor o poslovnoj suradnji, da nije nužno da ugovori koje priprema tuženik budu ispisani na njegovom memorandumu te je u tom pogledu dao primjer ugovora o kolektivnom osiguranju koji je sklopljen između tuženika i PBZ Card d.o.o., koji da je pripremio tuženik, a nije sastavljen na poslovnom papiru tuženika, iako je ugovaratelj osiguranja imao mogućnost intervencije u određene ugovorne odredbe.

Svjedok Goran Bosiočić, zaposlenik tuženika od 1999., izjavio je da nije sudjelovao niti u pripremanju niti u provedbi Ugovora o poslovnoj suradnji te da se je po prvi puta upoznao s njegovim sadržajem tjedan dana prije održavanja ročišta na kojem je ispitan kao svjedok, iznio je vlastito tumačenje obveza stranaka u smislu odredbe čl. 3. t. 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji, koje je za sud pravno irelevantno, mada tu svjedok iskazuje suglasno navodima tuženika da tuženik nije bio dužan tužitelju izdati policu odgovarajućeg osiguranja prije nego li tužitelj prikupi onaj broj osiguranika koji se u tom odredbama navodi te ističe da je prema njegovom saznanju najveći broj osiguranika koji su bili osigurani temeljem jednog ugovora o kolektivnom osiguranju, kod tuženika kao osiguratelja, do današnjeg dana 380 000.

Zastupnik po zakonu tužitelja Nikša Sršen, u ponovljenom prvostupanjskom postupku, je izjavio da je prema početnom dogovoru s tuženikom u EMC projekt trebalo uključiti oko 750 000 tuženikovih osiguranika obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti kao korisnike EMC kartice. Nadalje, izjavio je da je za vrijeme dok je Željko Serdar bio načelu koordinacijske skupine za razvoj predmetnog projekta kod tuženika izrađen protokol postupanja zaposlenika tuženika prilikom ugovaranja obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti na način da bi tom prilikom nudili svojim osiguranicima EMC karticu na korištenje s određenim pogodnostima, prije svega pogodnošću osiguranja od nezgode kod tuženika te ostvarivanja odgovarajućih popusta na određenim prodajnim mjestima tuženika i kod drugih poslovnih partnera tužitelja. Naveo je da tužitelj u svrhu realizacije Ugovora o poslovnoj suradnji razvio odgovarajući software u suradnji s Tech Puls d.o.o. te su stvoreni uvjeti za tehničko povezivanje POS uređaja na prodajnim mjestima s centralnom bazom, da je tužitelj prihvatio ponudu BULL d.o.o. za kupnju određenog broja POS uređaja te je

prodavatelj izdvojio između 100 i 300 POS uređaja, koliko je bilo potrebno za opremanje prodajnih mjesta tuženika u početnoj fazi, a omogućio je tužitelju da te uređaje plati naknadno kada projekt zaživi. Istaknuo je da bi svaki tužitelj poslovni partner, koji bi s tužiteljem sklopio ugovor o poslovnoj suradnji, bio dužan tužitelju platiti za sudjelovanje u EMC projektu za prve dvije godine 6.500,00 kn uvećano za PDV te po 2.500,00 kn za svako prodajno mjesto, čime bi se financiralo i povezivanje POS uređaja na prodajnim mjestima s centralnim računalom. Istaknuo je da se tužitelj nije mogao upustiti u daljnje sklapanje ugovora s poslovnim partnerima te nuditi EMC kartice na korištenje fizičkim osobama, jer tuženik nije formirao uvjete pod kojima bi te osobe bile osigurane. Pojasnio je na koje sve načine je pokušavao stupiti u kontakt s predstavnicima tuženika radi nastavka realizacije EMC projekta te što su mu isti obećavali i kako je došlo do navodnog gubitka interesa tuženika za predmetni projekt. Nije se mogao sjetiti točnog broja prikupljenih potpisanih pristupnica za korištenje EMC kartice do raskida Ugovora o poslovnoj suradnji, ali je naveo da je on osobno dogovorio potpisivanje 250 000 pristupnica nakon što se dogovore svi uvjeti s tuženikom. Izjavio je da je do kontakta Borislava Brkića došao tako što je tadašnja direktorica pravne službe tužitelja prilikom realizacije EMC projekta dobila od tuženika, Filijale Zagreb, nacrt nekog ugovora u kojem se je kao potpisnik u ime tuženika navodio Borislav Brkić. Istaknuo je da je Ugovor o poslovnoj suradnji sastavljao tuženik, da mu je isti predan u kuverti u prostorijama uprave tuženika, da se je posavjetovao sa svojim tadašnjim odvjetnikom koji mu je rekao da u ugovoru postoje određene nelogičnosti, ali je smatrao, s obzirom na sadržaj komunikacije koja je vođena s tadašnjim članom uprave tuženika Damirom Mihanovićem te s obzirom da se je radilo o velikom osiguravajućem društvu, da problema u provedbi ugovora neće biti, iako je tužitelj odvjetnik inzistirao da se u ugovor unese ukupan iznos financiranja od strane tuženika u visini od 3.000.000,00 kn uvećano za PDV, ali da je tuženik to odbio, jer da mu je zbog HANFA-e i nekih njegovih internih pravila lakše ugovarati financiranje u iznosima od po 1.000.000,00 kn.

Prije svega, odredbe čl. 3. t. 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji ne predstavljaju sadržajno ugovore o kolektivnom osiguranju korisnika EMC kartice (fizičkih osoba od nesretnog slučaja i pravnih osoba od požara).

Valja ponoviti, odredbom čl. 3. t. 3. Ugovora o poslovnoj suradnji tužitelj se je obvezao "osigurati od nezgode svaku fizičku osobu korisnika EMC kartice (cca 900000 korisnika) kod CROATIA osiguranje d.d., uz godišnju premiju od 5,00 kn uz tablicu invaliditeta CLASSIC, SN – 10.000,00 kn, TI – 20.000,00 kn, bez ikakvog samopridržaja ili franšize", dok se je čl. 3. t. 4. Ugovora o poslovnoj suradnji obvezao "osigurati od požara svaku pravnu osobu korisnika EMC kartice (cca 3 000 unutar godine dana od dana početka projekta), a koja spada u male tvrtke, kod CROATIA osiguranja d.d. s godišnjom premijom od 150,00 kn".

Odredbom čl. 921. ZOO-a određeno je da se ugovorom o osiguranju osiguratelj obvezuje ugovaratelju osiguranja isplatiti osiguraniku ili korisniku osiguranja osigurninu ako nastane osigurani slučaj, a ugovaratelj se osiguranja obvezuje osiguratelju platiti premiju osiguranja.

Ugovor o osiguranju sklopljen je kad je ponuda o osiguranju prihvaćena (čl. 925. st. 1. ZOO-a).

Prema odredbi čl. 925. st. 2. ZOO-a, o sklopljenom ugovoru o osiguranju osiguratelj je obvezan bez odgađanja ugovaratelju osiguranja predati uredno sastavljenu i potpisanu policu osiguranja ili neku drugu ispravu o osiguranju (list pokrića i sl.).

Iznimno od odredbe iz čl. 925. st. 1. ZOO-a, ugovor o osiguranju osoba sklopljen je kad strane potpišu policu osiguranja (čl. 925. st. 3. ZOO-a).

Premija se plaća u ugovorenim rokovima, a ako je treba platiti odjednom, onda se plaća prilikom sklapanja ugovora (čl. 936. st. 2. ZOO-a).

Ako drukčije nije ugovoreno, ugovor o osiguranju proizvodi svoje učinke istekom dana koji je njime označen kao dan početka trajanja osiguranja, pa sve do svršetka posljednjeg dana roka za koji je osiguranje ugovoreno (čl. 946. st. 1. ZOO-a).

Prema odredbi čl. 949. ZOO-a, osiguranjem imovine osigurava se naknada za štetu koja bi se dogodila u imovini osiguranika zbog nastupanja osiguranog slučaja (st. 1.), a iznos osigurnine ne može biti veći od štete koju je osiguranik pretrpio nastupanjem osiguranog slučaja (st. 2.), ali je dopušteno ugovoriti da se osigurnina ograničuje na manji iznos od iznosa štete (st. 4.).

U ugovorima o osiguranju osoba (osiguranje života i osiguranje od nesretnog slučaja), visina osiguranog iznosa koji je osiguratelj dužan isplatiti kad nastupi osigurani slučaj utvrđuje se u polici prema sporazumu ugovornih strana (čl. 966. ZOO-a).

Prema odredbi čl. 970. ZOO-a, osiguranje života može se odnositi na život ugovaratelja osiguranja, a može se odnositi i na život nekog trećega (st. 1.), a isto vrijedi i za osiguranje od nesretnog slučaja (st. 2.), a ako se osiguranje odnosi na slučaj smrti nekoga trećega, za pravovaljanost ugovora potrebna je njegova pisana suglasnost dana u polici ili u odvojenom pismenu prilikom potpisivanja police, s naznakom osiguranog iznosa (st. 3.).

Zaključak je ovog suda da niti je volja parničnih stranaka bila da sklapanjem Ugovora o poslovnoj suradnji ujedno sklope ugovore o kolektivnom osiguranju korisnika EMC kartice, niti bi, sve i da je to bila njihova volja, citirane odredbe Ugovora o poslovnoj suradnji mogle imati takve učinke.

Na nepostojanje volje parničnih stranaka da Ugovor o poslovnoj suradnji ujedno predstavlja ugovor o kolektivnom osiguranju korisnika EMC kartice ukazuje i nacrt Ugovora o dugogodišnjem kolektivnom osiguranju korisnika EMC kartice od posljedica nesretnog slučaja (nezgode) kojeg je sastavio tuženik u 2009., u kojem se kao osiguratelj navodi tuženik, a kao ugovaratelj osiguranja tužitelj, dok su osiguranici sve fizičke osobe kojima je izdana EMC kartica temeljem potpisane pristupnice i evidentirane uplate i čije je ime ispisano na EMC kartici, uz uvjete navedene u čl. 3. t. 3. Ugovora o poslovnoj suradnji (ista osigurnina, ista premija, ista tablica invaliditeta).

Da je stvarno postojala volja parničnih stranaka da Ugovor o poslovnoj suradnji ujedno predstavlja i ugovor o kolektivnom osiguranju korisnika EMC kartice, tada tuženik ne bi naknadno sastavljao naveden posebni ugovor o dugogodišnjem kolektivnom osiguranju korisnika EMC kartice od posljedica nesretnog slučaja (nezgode).

Osim toga, što se tiče osiguranja osoba, a to je osiguranje života i osiguranje od nesretnog slučaja, isti nije nikako mogao biti sklopljen potpisivanjem Ugovora o poslovnoj suradnji, budući da se isti, prema imperativnoj odredbi čl. 925. st. 3. ZOO-a sklapa kad strane potpišu policu osiguranja, a koju, nesporno je, tuženik nije nikada niti izdao tužitelju, a kamo li da su je stranke potpisale.

Nadalje, u pogledu sklopljenog ugovora o osiguranju imovine, osiguratelj je dužan, kao dokaz da je taj ugovor sklopljen, odmah nakon sklapanja ugovora izdati ugovaratelju osiguranja policu osiguranja (čl. 925. st. 2. ZOO-a), a ne tek nakon što se, kod ugovora o kolektivnom osiguranju, prikupi određeni broj osiguranika, kao što to tvrdi tuženik te njegov zaposlenik Goran Bosiočić.

Kod ugovora o kolektivnom osiguranju osiguranici su određivi, a ne određeni (primjerice svi zaposlenici određenog poslodavca, svi korisnici određene potrošačke, debitne ili kreditne kartice i sl.) te se unaprijed osigurava neodređeni broj osiguranika, nakon što se ispune uvjeti za njihovo osiguranje, što tuženiku, kao osiguravajućem društvu nije moglo ostati nepoznato i stoga bi tuženik, da odredba čl. 3. t. 4. Ugovora o poslovnoj suradnji predstavlja ugovor o osiguranju imovine pravnih osoba korisnika EMC kartice od požara, odmah nakon sklapanja tog ugovora izdao tužitelju policu osiguranja, a nesporno je da tuženik to nije nikada učinio.

Osim toga, odredbe čl. 3. t. 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji ne sadrže napomene niti u pogledu načina i dospijeca plaćanja premije osiguranja, niti u pogledu trajanja razdoblja osiguranja, niti se u pogledu osiguranja imovine pravnih osoba od požara navodi koliko iznosi osigurana svota, a ovaj sud još nije u svojoj praksi vidio ugovor o osiguranju imovine kojim se osiguratelj obvezuje isplatiti osigurninu u visini ukupno nastale štete, a niti odredba čl. 3. t. 4. Ugovora o poslovnoj suradnji sadrži takvu obvezu tuženika.

Slijedom navedenog, zaključeno je, protivno navodima tuženika, da odredbe čl. 3. t. 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji sadržajno ne predstavljaju ugovore o kolektivnom osiguranju korisnika EMC kartice, fizičkih osoba od nesretnog slučaja i pravnih osoba od požara, slijedom čega tužitelj nije mogao bez dodatnog angažmana tuženika (sklapanja posebnih ugovora o kolektivnom osiguranju, izdavanja i potpisivanja police osiguranja osoba i ostalog) "osigurati" korisnike EMC kartice.

Međutim, osiguranje korisnika EMC kartice kod tuženika samo je jedna od pogodnosti koju su korisnici te kartice trebali uživati.

Naime, korisnici EMC kartice trebali su moći ostvariti popuste prilikom kupnje proizvoda i korištenja usluga raznih poslovnih subjekata na njihovim prodajnim mjestima.

Kao što to proizlazi i iz tužiteljevog programa implementacije EMC projekta na tržište Republike Hrvatske, u projekt su trebali biti uključene i trgovine robom i uslugama i proizvođači, pri čemu bi trgovine odobravale potrošačima popust na cijenu za kupnju robe/usluga, a proizvođači bi im davali stimulaciju u vidu globalne akumulacije (svojevrzne zarade koja bi se akumulirala na kontu EMC kartice potrošača i mogla bi se iskoristiti kod bilo kojeg EMC partnera trgovine robom i uslugama), s time da je projekt trebao obuhvatiti sve djelatnosti potrebne potrošaču za zadovoljenje njegovih dnevnih, tjednih, mjesečnih i godišnjih potreba, pri čemu EMC partneri ne bi jedan drugom međusobno konkurirali (samo

jedan partner iz određene djelatnosti na nacionalnoj razini i samo jedan partner iz djelatnosti na određenom teritoriju, za djelatnosti koje nisu nacionalno zastupljene).

Tužitelj je dokazao da je sklopio ugovore sa sedam takvih partnera na čijim su prodajnim mjestima korisnici EMC kartice mogli ostvariti popust i skupljati bodove koji bi se mogli akumulirati na EMC kartici.

Radi se o ugovorima koji su sklapani u razdoblju od 22. prosinca 2008. do 30. travnja 2009. s Vjekoslavom Vlašićem, vlasnikom ugostiteljskog obrta Gajeta, ZOO City d.o.o., Iskon Internet d.d., Tomislavom Noršićem, vlasnikom obrta za proizvodnju i preradu mesa, trgovinu i ugostiteljstvo Karlo-Tomislav, Visokom poslovnom školom Libertas, Fabula de forma d.o.o. i Centrom za građevinarstvo d.o.o.

Tužitelj je spominjao i još neke poslovne subjekte s kojima je navodno sklopio ugovore o poslovnoj suradnji, ali te ugovore nije dostavio sudu kao dokaz svojih navoda tijekom skoro deset godina vođenja predmetnog sudskog postupka, ti navodi su ostali nedokazani.

Nigdje u Ugovoru o poslovnoj suradnji nije navedeno da je tuženik bio dužan najprije sklopiti s tužiteljem ugovore o kolektivnom osiguranju budućih korisnika EMC kartice, da bi tek nakon toga tužitelj počeo prikupljati te korisnike.

Prikupljanje korisnika EMC kartice, kako fizičkih, tako i pravnih osoba, bila je isključiva obveza tužitelja i ista nije ovisila od nikakvih predradnji tuženika te je pogrešno stajalište tužitelja da bez dostavljenih općih i posebnih uvjeta osiguranja nije mogao prikupiti korisnike EMC kartice.

Fizičke osobe kao korisnici EMC kartice morale su isključivo u pristupnici dati pristanak da budu osigurane od nesretnog slučaja (od nezgode i smrtne posljedice) sukladno ugovoru o kolektivnom osiguranju kojeg će naknadno tužitelj, kao izdavatelj EMC kartice, sklopiti s određenim osiguravajućim društvom te da bi im se u slučaju tjelesnog invaliditeta isplatila osigurnina u iznosu od 20.000,00 kn, a u slučaju smrti nekom od njihovih nasljednika osigurnina u iznosu od 10.000,00 kn, kao što je to navedeno u odredbi čl. 3. t. 4. Ugovora o poslovnoj suradnji, pri čemu premiju osiguranja ne bi plaćali oni, već tužitelj kao ugovaratelj osiguranja, a ako bi i istu u konačnici i plaćali, ista bi iznosila 5,00 kn, koji iznos premije ne bi nikada ugovorili da su samostalno s tuženikom sklapali ugovor o osiguranju i upravo u tom se je sastojala dotična pogodnost, stoga nije jasno o kakvim drugim pogodnostima tužitelj govori da mu nisu bile poznate vezano za predmetno osiguranje.

Potpisivanjem takve pristupnice tužitelj ne bi odgovarao korisnicima EMC kartice za štetu u slučaju da do sklapanja ugovora o kolektivnom osiguranju s tužiteljem nikada ne dođe, zato jer se tužitelj tom pristupnicom, niti općim uvjetima izdavanja i korištenja te kartice, nije morao obvezati da će sklopiti takav ugovor o osiguranju, već se je mogao obvezati da će u tu svrhu uložiti svoje maksimalne napore te da će korisnici biti osigurani ako do sklapanja ugovora o osiguranju dođe, a ne u svakom slučaju, dakle, ne bi korisnike EMC kartice dovodio u zabludu.

Navodi tužitelja da je Hrvatskoj udruzi radničkih sindikata ostavljeno radi potpisivanja od strane njenih članova 45 000 pristupnica (na tu činjenicu se, u bitnom, odnosi pisana izjava Ozrena Matijaševića, koju ovaj sud u tom dijelu prihvaća pa je njegovo saslušanje bilo

nepotrebno), kao i navodi zastupnika po zakonu tužitelja Nikše Sršena da je on osobno dogovorio potpisivanje oko 250 000 pristupnica "nakon dogovora uvjeta s tuženikom", nisu ni od kakvog značaja na zaključak o neispunjenju ugovornih obveza od strane tužitelja, s obzirom da bi tek potpisana pristupnica za korištenje EMC kartice značila da je tužitelj pronašao korisnika te kartice kojeg bi tuženik mogao osigurati.

Tuženik je prvi puta pozvao tužitelja na ispunjenje ugovornih obveza, konkretno onih iz odredbe čl. 3. t. 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji (osiguranje određenog broja korisnika EMC kartice kod tuženika) dopisom od 7. rujna 2009., kojeg je tužitelj primio 9. rujna 2009. (list 41. – 42. spisa), dakle, nešto više od mjesec dana prije isteka roka za realizaciju EMC projekta.

Tek nakon tog dopisa tužitelj je reagirao dopisom od 7. listopada 2009., kojeg je poslao tuženiku putem faksa, na pozornost Marije Jerić, tadašnje Direktorice marketinga kod tuženika, u kojem navodi da mu je potreban predračun za policu osiguranja od nezgode za fizičke osobe uz godišnju premiju od 5,00 kn za tablicu invaliditeta Classic (20 korisnika) i policu osiguranja od požara za pravnu osobu (8 korisnika) s godišnjom premijom od 150,00 kn.

Dakle, tužitelj je, navodno, tjedan dana prije isteka roka za realizaciju EMC projekta pronašao 20 korisnika fizičkih osoba i 8 korisnika pravnih osoba.

U svom iskazu danom tijekom prethodnog prvostupanjskog postupka zastupnik po zakonu tužitelja Nikša Sršen naveo je da je oko 1 000 korisnika potpisalo pristupnice za EMC kartice, što je potvrdio i zastupnik po zakonu tužitelja Toni Škulić, dok je svjedok Zdravko Zrinušić, koji je bio član uprave tuženika u razdoblju od ožujka 2010. do 30. kolovoza 2012., izjavio da je tuženiku predano između 10 i 20 popunjenih pristupnica.

Međutim, tužitelj je dostavio sudu isključivo dvije pristupnice, jednu koju je potpisao Janko Tomislav Vujnović i drugu koju je potpisao Martin Butigan, a nije dostavio niti jednu pristupnicu za korisnike pravne osobe, iako ih je do 15. listopada 2010. trebao prikupiti oko 3 000, stoga je očigledno da u tom pogledu nije do isteka ugovorenog roka ispunio svoje ugovorne obveze.

U prethodnom prvostupanjskom postupku utvrđeno je da tužitelj nije dokazao da je u tehničkom smislu sve bilo spremno za implementaciju EMC projekta na tržište (nabavka i instalacija informatičke opreme), u bitnom iz razloga koji su već navedeni kod obrazlaganja prethodne prvostupanjske presude, a takav zaključak proizlazio je i iz iskaza svjedoka Željka Serdara, Marina Palade i Krešimira Vrkljana.

Željko Serdar bio je direktor Sektora motornih vozila kod tuženika, u razdoblju od 2005. do 1. srpnja 2009. i izjavio je da je on organizirao radnu skupinu, koja se je sastojala od informatičara, šefice računovodstva i šefa odjela osiguranja od automobilske odgovornosti, kako bi se putem informatičkih aplikacija tuženika mogla financijski i podatkovno pratiti realizacija EMC projekta odnosno suradnja tuženika s korisnicima EMC kartice, da se je trebalo pristupiti testiranju projekta na području Filijale Zagreb za što je bilo potrebno kupiti i instalirati POS uređaje, da ne zna da li je tužitelj te uređaje kupio, ali da nije od tuženika tražio da se isti instaliraju. Nakon testiranja projekta na području Zagreba, uprava tuženika je trebala biti obaviještena o rezultatima.

Marin Palada bio je u vrijeme sklapanja Ugovora o poslovnoj suradnji i pregovaranja o raskidu istog ili nastavku suradnje direktor Sektora za korporativne financije kod tuženika i izjavio je da se na zahtjev uprave tuženika u ožujku 2010. upoznao s EMC projektom, da je napravio analizu troškova i koristi od predmetnog EMC projekta i tom prilikom utvrdio da je tužitelj oko 600.000,00 kn, od sredstava koje mu je uplatio tuženik, potrošio na marketing, što je po njegovom mišljenju bilo previše, a ostatak uplaćenih sredstava da je potrošeno na poslovanje tužitelja, a da nije kupljena nikakva oprema za informatičku podršku niti POS uređaji, što da mu je priznao sam zastupnik po zakonu tužitelja, Nikša Sršen. Nije mu bilo jasno zašto nije najprije napravljen pilot projekt. S obzirom da je prema Ugovoru o poslovnoj suradnji EMC projekt već tada trebao biti realiziran, da je tuženik isplatio tužitelju ugovorenih 1.500.000,00 kn (uvećano za PDV), a da je tužitelj od njega tražio još 3.500.000,00 kn, to da je on predložio upravi tuženika da prestane financirati EMC projekt.

Krešimir Vrkljan bio je zaposlen u tužnikovom Sektoru za motorna vozila i prema njegovoj izjavi zadužen za implementaciju EMC projekta kod tuženika. Naveo je da je njegov posao bio analizirati što je izvršeno u pogledu implementacije projekta kod tuženika, da su se rješavali problemi operativne prirode i da se je došlo gotovo do kraja kada je sve zapelo na POS uređajima, s obzirom da su prema njegovoj tvrdnji oni bili znatnije vrijednosti, a tužitelj je trebao opskrbiti sva prodajna mjesta tuženika s tim uređajima, kojih je bilo preko sto, kako bi se kroz iste mogle provlačiti EMC kartice, ali da tužitelj to nije učinio.

Preostali saslušani svjedoci, Zdravko Zrinušić, Damir Mihanović, Jovan Brajović, Hrvoje Vojković, Goran Radić, Ivan Borić, Doroteja Leder i Marija Jerić, nisu imali nikakvih saznanja o nabavci i instalaciji POS terminala i popratne opreme.

U ponovljenom prvostupanjskom postupku zastupnik po zakonu tužitelja priznaje da nije sklopio ugovor s društvom Bull d.o.o. u pogledu nabavke i instalacije POS uređaja, ali tvrdi da mu je navedeni prodavatelj dopustio da, u slučaju da do sklapanja ugovora dođe, POS uređaje plati naknadno kad EMC projekt zaživi na tržištu te tvrdi da je potreban broj POS uređaja bio raspoloživ za instalaciju u poslovnica tuženika u Zagrebu.

U prilog raspoloživosti POS uređaja za instalaciju u poslovnica tuženika u Zagrebu govore i svjedoci Petar Marić i Alen Dumanić.

Sve i kada bi se prihvatili navodi zastupnika po zakonu tužitelja o raspoloživosti za instalaciju potrebnog broja POS uređaja te o njihovom naknadnom plaćanju iz ostvarene dobiti poslovanjem projekta, ostaje nejasno čime je tužitelj mislio financirati nabavku i instalaciju centralnog računala na kojem će se bilježiti svaka transakcija koja je učinjena na svakom od POS terminala (tzv. servera), bez kojeg čitav sustav ne bi mogao funkcionirati, a koje je prema tužiteljevom Investicijskom programu nabavke koštalo 1.600.000,00 kn i koje je trebalo biti smješteno u prostoru kojeg bi navodno tužitelju dalo u zakup društvo M SAN d.o.o.

Jasno je da tužitelj nije mogao instalirati POS uređaje i ostalu opremu u poslovnica tuženika u Zagrebu ako mu tuženik to nije dozvoljavao, ali za ovaj sud i dalje ostaje nedokazano da je tužitelj, sve i da mu je tuženik to dopustio, bez daljnjeg financiranja bio u stanju to učiniti.

Naime, u prethodno vođenom prvostupanjskom postupku zastupnik po zakonu tužitelja Nikša Sršen tvrdio je da je od tuženika tražio uplatu daljnjih 1.500.000,00 kn

uvećano za PDV, koji su mu bili potrebni za realizaciju projekta, a kada mu je rečeno da tuženik više ne želi financirati EMC projekt bez nekog osiguranja, da je pregovarao s tuženikom o tome da tuženik dade tužitelju zajam u iznosu od 1.600.000,00 EUR, s time da je za osiguranje tražbine tuženika nudio u zalog nekretnine u vrijednosti od 4.000.000,00 EUR.

Tužitelj je tvrdio da mu je Damir Mihanović usmeno obećao da će mu tuženik uplatiti ukupno 3.000.000,00 kn uvećano za PDV.

Damir Mihanović bio je član uprave tuženika od 1. siječnja 2006. do 20. veljače 2010. te je on, uz Hrvoja Vojkovića, koji je do ožujka 2010. obnašao funkciju predsjednika uprave tuženika, potpisao Ugovor o poslovnoj suradnji u ime tuženika. Isti u svom iskazu nije naveo da bi Nikšu Sršenu davao bilo kakva usmena obećanja u pogledu daljnjeg financiranja EMC projekta, a niti su eventualna usmena obećanja jednog člana uprave tuženika mogla obvezati tuženika na isplatu nekog iznosa.

Naime, tuženika u to vrijeme niti jedan član uprave nije mogao zastupati samostalno, već isključivo s još jednim članom uprave, što u svom iskazu navodi i svjedok Hrvoje Vojković, a u Ugovoru o poslovnoj suradnji izričito je navedeno da taj ugovor sadrži potpuni dogovor ugovornih strana te da su ugovorne strane suglasne da su sve eventualne dopune i/ili izmjene tog ugovora pravno valjane isključivo u pisanom obliku potpisane i ovjerene na isti način kao i taj ugovor, dok su bilo kakvi usmeni dogovori o dopunama i/ili izmjenama tog ugovora nevaljani i bez pravnog učinka među ugovornim stranama (čl. 8. Ugovora o poslovnoj suradnji).

Ugovorne strane mogu se sporazumjeti da poseban oblik bude pretpostavka nastanka i valjanosti njihova ugovora (čl. 289. st. 1. ZOO-a).

Ugovor koji nije sklopljen u ugovorenom obliku nema pravni učinak ako su strane valjanost ugovora uvjetovale posebnim oblikom (čl. 290. st. 2. ZOO-a).

Ako je ugovor sklopljen u posebnom obliku, bilo na temelju zakona, bilo voljom ugovornih strana, vrijedi samo ono što je u tom obliku izraženo (čl. 291. st. 1. ZOO-a).

Međutim, biti će valjane istodobne usmene pogodbe o sporednim točkama o kojima u ugovoru propisanog oblika nije ništa rečeno ako nisu u opreci s njegovim sadržajem ili ako nisu protivne cilju zbog kojega je oblik propisan te istodobne usmene pogodbe kojima se smanjuju ili olakšavaju obveze jedne ili obje strana ako je poseban oblik propisan samo u interesu ugovornih strana.

S obzirom da eventualna usmena pogodba da će tuženik financirati tužiteljev EMC projekt u iznosu većem nego što je u Ugovoru o poslovnoj suradnji stipulirano, niti je sporedna točka o kojoj u pisanom Ugovoru o poslovnoj suradnji nije ništa rečeno, niti se njome olakšava obveza tuženika, upravo suprotno, to sve i da je takva istodobna usmena pogodba postojala, ista nije valjana pa ne može niti obvezivati tuženika na plaćanje daljnjih novčanih iznosa, pored onih koji su stipulirani u Ugovoru o poslovnoj suradnji.

Ovaj sud i dalje smatra da tužitelj nije bio u mogućnosti bez daljnjeg financiranja nabaviti i instalirati potrebnu informatičko računalnu opremu, slijedom čega nije postojala mogućnost da EMC kartice krenu u optjecaj, dakle, da se realizira EMC projekt, slijedom čega je tužitelj povrijedio odredbu čl. 3. t. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji, a kako nije u

ugovorenom roku, do 15. listopada 2010., prikupio 3 000 pravnih osoba kao korisnika EMC kartice koji su trebali biti osigurani kod tuženika od požara, povrijedio je i odredbu čl. 3. t. 4. Ugovora o poslovnoj suradnji.

Dakle, utvrđeno je da tužitelj do 15. listopada 2009. nije uspio realizirati EMC projekt, da činjenica da je tuženik, uz poticaj Vlade Republike Hrvatske, i nakon tog datuma razmatrao mogućnost nastavka poslovne suradnje ne ukazuje na suprotno, s obzirom da je logično da je tuženik htio vratiti uložena sredstva, slijedom čega je čak razmatrao mogućnost da on financira tužitelja davanjem zajma, ali je u konačnici od toga odustao, jer je EMC projekt ocijenio neisplativim (o tome su svjedočili svjedoci Zdravko Zrinušić i Marin Palada, dok svjedoci Jovan Brajović, Goran Radić, Ivan Borić i Doroteja Leder nisu imali dodatnih relevantnih saznanja pored onih do kojih je sud već došao saslušanjem ostalih svjedoka i čitanjem isprava) i zahtijevao od tuženika, dopisom od 3. prosinca 2010., da mu vrati uložena sredstva, uz obrazloženje da nije realizirao EMC projekt do 15. listopada 2009. te se pozvao na odredbu čl. 3. t. 11. Ugovora o poslovnoj suradnji.

S obzirom da tužitelj nije vratio tuženiku uplaćena mu sredstva, tuženikov odvjetnik, Šime Savić, poslao je tužitelju dopis od 28. listopada 2011., kojeg je tužitelj primio 2. studenog 2011., a kojim poziva tužitelja da ispuni sve svoje ugovorne obveze najkasnije do 15. studenog 2011. u protivnom da se predmetni ugovor o poslovnoj suradnji ima smatrati u cijelosti raskinutim te u tom slučaju poziva tužitelja da mu vrati uplaćenih 1.830.000,00 kn s zateznim kamatama.

S obzirom da tužitelj nije ispunio svoje ugovorne obveze (realizacije EMC projekta) niti u naknadno ostavljenom roku, Ugovor o poslovnoj suradnji jednostrano je raskinut krivnjom tužitelja s danom 16. studeni 2011., sve sukladno odredbi čl. 362. u vezi čl. 361. st. 1. ZOO-a.

Raskidom ugovora obje su strane oslobođene svojih obveza, osim obveze na naknadu štete, s time da ako je jedna strana ispunila ugovor potpuno ili djelomično, ima pravo na povrat onoga što je dala (čl. 368. st. 1. i 2. ZOO-a).

Pravo na naknadu štete ima ugovorna strana koja jednostrano raskida ugovor krivnjom druge ugovorne strane, dakle, u konkretnoj situaciji pravo na naknadu štete imao bi tuženik koji je raskinuo Ugovor o poslovnoj suradnji, jer tužitelj nije ispunio svoje ugovorne obveze, ako mu je zbog takvog postupanja tužitelja nastala šteta, a ne tužitelj.

Kako je utvrđeno da uopće ne postoji tražbina tužitelja prema tuženiku po osnovi naknade štete nastale povredom Ugovora o poslovnoj suradnji, tuženikov prigovor zastare iste je bespredmetan.

Stoga je tužbeni zahtjev za naknadu štete u vidu izgubljene dobiti i obične štete u ukupnom iznosu od 607.937.400,91 kn s zateznim kamatama valjalo u cijelosti odbiti kao neosnovan.

S obzirom da je utvrđeno da ne postoji pravna osnova tužbenog zahtjeva za naknadu štete, sud je odbio izvesti dokaz financijskim vještačenjem, jer je isto predloženo od strane tužitelja radi utvrđenja iznosa naknade štete koji bi mu pripadao, dok su preostali predloženi dokazi odbijeni, jer su sve odlučne sporne činjenice bile dovoljno raspravljene i utvrđene iz već izvedenih dokaza, slijedom čega je izvođenje daljnjih dokaza bilo nepotrebno.

Tužitelj, budući da je izgubio parnicu, nema pravo na naknadu troškova parničnog postupka, a dužan je iste nadoknaditi tuženiku (čl. 154. st. 1. ZPP-a).

Tuženik ima pravo na naknadu troška odgovora na tužbu u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 8/1 i Tbr. 42 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /Narodne novine, broj: 142/2012., 103/2014., 118/2014., dalje u tekstu: OT/), za ročište od 12. srpnja 2012. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 30. rujna 2012. u iznosu od 625,00 kn (Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 31. listopada 2012. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 4. studenog 2012. u iznosu od 625,00 kn (Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 6. veljače 2013. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 20. lipnja 2013. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 21. studenog 2013. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 3. travnja 2014. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 7. svibnja 2014. u iznosu od 625,00 kn (Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 29. travnja 2015. u iznosu od 625,00 kn (Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 21. listopada 2015. u iznosu od 625,00 kn (Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 15. ožujka 2016. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 8/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 6. lipnja 2016. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 6. rujna 2016. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 8/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 6. travnja 2017. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 24. svibnja 2017. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 29. siječnja 2018. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 20. veljače 2020. u iznosu od 625,00 kn (Tbr. 8/1 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 30. travnja 2020. u iznosu od 625,00 kn (Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 6. srpnja 2020. u iznosu od 62.500,00 kn (Tbr. 9/2 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 15. rujna 2020. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 4. studenog 2020. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 2. prosinca 2020. u iznosu od 125.000,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za plaćene predujmove za provođenje financijskog vještačenja u ukupnom iznosu od 8.500,00 kn i za plaćenu sudsku pristojbu za odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn (Tbr. 1/2 Tarife sudskih pristojbi sadržane u Zakonu o sudskim pristojbama /Narodne novine, broj: 74/1995., 57/1996., 137/2002., 125/2011., 112/2012., 157/2013./), dakle, ukupno mu pripada 2.077.875,00 kn.

Tuženiku nije priznat trošak sastava podneska od 13. srpnja 2012., jer u istom ponavlja navode koje je već iznio u odgovoru na tužbu, niti podneska od 19. lipnja 2013., jer je isti predan na ročištu održanom 20. lipnja 2013. pa je i sadržaj tog podneska mogao biti iznijet usmeno na zapisnik, niti podneska od 19. studenog 2013., jer je navedeni podnesak predan na ročištu održanom 21. studenog 2013., niti podneska od 4. travnja 2014., jer u istom ponavlja već iznijete navode te daje osobnu ocjenu iskaza saslušanih svjedoka, što nije zadatak stranke, već suda, niti podneska od 21. rujna 2015., jer u istom ponavlja već iznijete navode te predlaže što skorije određivanje ročišta, a određivanje ročišta ne ovisi o nahođenju stranke, već o raspoloživosti slobodnih termina, redosljedu formiranja spisa i njegovoj hitnosti, niti podneska od 1. listopada 2015., jer istim isključivo obavještava sud da je prethodni podnesak dostavio protivnoj strani, niti podneska od 10. studenog 2015., jer u istom isključivo daje očitovanje na tužiteljevo protivljenje osobi financijskog vještaka koju je predložio tuženik, niti podneska od 18. studenog 2015., jer istim isključivo obavještava sud u uplati predujma za financijsko vještačenje, niti podneska od 2. veljače 2016., jer u istom ponavlja već iznijete navode, niti podneska od 3. lipnja 2016., jer se istim daje odgovor na žalbu umješaka protiv rješenja kojim je odbijeno njegovo miješanje na strani tužitelja, niti podnesaka od 5. listopada 2016., 13. prosinca 2016., 5. travnja 2016. i 1. prosinca 2017., jer u istima ponavlja već iznijete navode te u podnesku od 13. prosinca 2016. daje svoju ocjenu iskaza svjedoka, što

nije njegov zadatak, već zadatak suda, niti dvoje podnesaka od 3. studenog 2020., jer se jednim ponavljanju svi navodi koju su već do tada iznijeti, a drugim se sud obavještava da je tužitelju postavljen privremeni stečajni upravitelj nije za ovaj postupak imalo nikakvu važnost, niti podneska od 17. studenog 2020., jer se i u njemu ponavljanju već iznijeti navodi slijedom čega navedeni podnesci, niti troškovi koji su njihovim sastavljanjem nastali, nisu bili potrebni za vođenje predmetne parnice, u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a.

Stoga je preko iznosa od 2.077.875,00 kn do zahtijevanog iznosa od 5.136.000,00 kn, za iznos od 3.058.125,00 kn, zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka valjalo odbiti kao neosnovan.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 21. prosinca 2020.

Sutkinja:
Ivana Manestar

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem ovog suda u dva primjerka za sud i u jednom primjerku za svaku protivnu stranku.

DNA:

- tužitelju po punomoćnici

- tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **eb2f5-03db9**

Kontrolni broj: **0409e-900bc-ffbb5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVANA MANESTAR, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.